

Sabel János, volt nemzetgyűlési képviselő. 1875-ben született a Rajna melletti Eitdorfbán. Az elemi iskolát szülőfalujában végezte el, a gimnáziumi tanulmányait Antwerpenben folytatta. Az érettségi vizsgát is az antwerpeni gimnáziumban tette le. Ezután a teológiát hallgatta Münchenben, Bonnban és Münsterben és a filozófiát az innsbrucki egyetemen. Még felszentelése előtt ugyancsak Németországban tanári oklevelet szerzett a modern filológiából. Német anyanyelve mellett kitűnően beszéli a francia és az angol nyelvet. 1908-ban került Magyarországra, Mósoszentjánosra. Itt két évig káplán volt, mire Sopronba került, ahol átvette a Westungarisches Volksblatt szerkesztését. 1915-ben Lajtaufjalun plébános lett. Az első nemzetgyűlésbe a Kismartoni kerület választotta meg a Keresztény Nemzeti Egyesülés pártjának programjával.

Sacellár György, volt országgyűlési képviselő. 1856 febr. 5-én született Budapesten. Kereskedelmi akadémiái tanulmányokat folytatott, melyeknek befejezése után a Földhitelintézet kötelékébe lépett, ahonnan később mint titkár az osztrák-magyar állami vasúttársasághoz ment át. Utóbb önálló bank- és gabonabizományi üzletet alapított. Élénk tevékenységet fejt ki a társaséletben. Az 1901-i általános választások alkalmával a dorogi kerület választotta meg szabadelpárti programmal. Az 1910-i választáson a nemzeti munkapárt programjával újra képviselő lett.

Sághy Gyula, volt országgyűlési képviselő. 1844 máj. 8-án született a borsodmegyei Edelényben. 1866-ban letette az ügyvédi vizsgát. 1868-ban a győri jogakadémiához, két év múlva a budapesti egyetemre rendkívüli tanárrá nevezték ki; 1872-ben rendes tanár lett. Ez időtől kezdve sűrűn jelentek meg kisebb-nagyobb dolgozatai, amelyek fontosabb jogi kérdésekkel foglalkoztak. Nagyobb munkái: A római ősalkotmány és A kötelmi jogról. Képviselővé először 1884-ben választották Dunaszerdahelyen; 1892-ben, 1896-ban és 1901-ben a nemzeti párt programja alapján a somorjai kerületben választották meg; 1901 őszén udvari tanácsossá nevezték ki, 1905 elején a párttal együtt belépett a függetlenségi és 48-as pártba. 1905-ben és 1906-ban a somorjai kerület újra képviselővé választotta. A szövetkezett ellenzék vezérlő-bizottságának tagja volt. Az 1909—1910. tanévben a budapesti tudományegyetem rektora lett. 1910-ben régi kerülete egyhangulag megválasztotta a Kossuth Ferenc vezetése alatt álló függetlenségi és 48-as párt programja alapján. Meghalt 1916 szept. 5-én.

Sallay János dr., volt nemzetgyűlési képviselő. 1877-ben született Kiskunfélegyházán. Középszkoláit szülővárosában végezte, majd a budapesti tudományegyetem jogi fakultásának hallgatója lett és 1905-ben nyert ügyvédi oklevelet Budapesten. Azóta mint ügyvéd működött Kiskunfélegyházán. A háborút a 30. honvédegyalozredben küz-

dötte végig. A kommün alatt folytonos zaklatásnak és üldöztetésnek volt kitéve és végül polgári túsznak szemelték ki. Amikor erről és ezzel kapcsolatban Návayék sorsáról értesült, családjával együtt elmenekült szülővárosából, hová csak a kommün után térhetett vissza. Az első nemzetgyűlésbe szülőföldje, Kiskunfélegyháza küldötte be a Keresztény Nemzeti Egyesülés programjával.

Saly Endre, volt nemzetgyűlési képviselő. 1872-ben született Koltán, Vas megyében. A szülői háztól már 5 éves korában elkerült s ettől kezdve Vas megye különböző községeibe vetette a sors. Tizenhárom éves korában elment szabónasnak; felszabadulása után Győrben dolgozott mint segéd, ahonnan 1893-ban bevonult katonának a 76-ik gyalogezredhez Sopronba. Ott szolgált 1896-ig. Amikor szabadságot kaptak, Budapestre ment, ahol mint segéd dolgozott. Hamarosan beiratkozott a Budapesti Szabómunkások Szakegyületébe, mely 1897-iki évi közgyűlésén jegyzőnek választotta meg, később alelnöknek, elnöknek, az 1901. évi közgyűlésen pedig pénztárosa lett az egyesületnek és azóta is ezt a tisztséget tölti be. 1906-ban szaktársai bizalmából a Budapesti Szabósegédek Betegsegélyző Pénztárának lett az alkalmazottja és a pénztár beolvadása alkalmával belépett az Általános Betegsegélyző Pénztárba. A Budapesti Kerületi Munkásbiztosító Pénztárban mint osztályvezető titkár működött 1920 július végéig, amikor 20 évi szolgálat után állásából elmozdították. 1920 augusztus óta a Magyarországi Szociáldemokrata Párt gazdasági hivatalának a vezetője. Amíg a Népszava hetilap volt, ő volt a lap felelős szerkesztője. A Népszava kiadója volt mintegy 18 éven keresztül és ugy a gazdasági, mint a politikai mozgalmamban állandóan résztvett. A második nemzetgyűlési választásokon a budapest-környéki kerületben a szociáldemokrata lajstrom harmadik helyén kapott mandátumot. Az 1926. évi képviselőválasztásokon kisebbségben maradt, Szeged városa választotta meg lajstromos szavazással országgyűlési pótképviselővé.

Samarjay Lajos, államtitkár, a MÁV elnökgazdátója. 1870 márc. 26-án szü-

letett Pozsonyban. Középiskoláit Pozsonyban végezte, azután a budapesti József-műegyetemen tanult. Diplomáját megszerelve, 1893-ban az állami gépgyár szolgálatába állott, ahonnan 1898-ban a Vasuti és Hajózási Főfelügyelő-séghez került. Két évi szolgálat után a kereskedelmi minisztériumba

osztották be. 1910—1920-ig a Kassa-Oderbergi Vasutaknál működött, legutóbb, mint vezérigazgatóhelyettes s 1920 óta áll a Magyar Államvasutak szolgálatában. 1927-ben, Kelety Dénes nyugalomba vonulása után nevezték ki a MÁV elnökgazdátójává s 1929-ben államtitkár lett. Munkássága elismeréséül többször részesült magas kitüntetésben, többek között megkapta a Ferenc József-rend lovagkeresztjét és a hadiékítményes tisztikeresztjét, ezenkívül több külföldi kitüntetés tulajdonosa. Az államvasutak fejlesztése terén igen kiváló érdemeket szerzett. A Magyar Államvasutak reorganizációjának, a békebeli nivóra emelésének nehéz munkáját, amit elődje elkezdett, teljes sikerrel folytatta tovább.

Samassa Adolf dr. (gesztőczi), nyug. belügyminiszter. 1867. ápr. 13-án született Aranyosmaróton. A budapesti tudományegyetemen jogot hallgatott, majd 1890-ben a belügyminisztérium szolgálatába lépett, ahol több fontos osztálynak volt főnöke; főtevékenységét azonban a törvényelőkészítő osztályban fejtette ki. 1917-ben államtitkár lett. A kommunizmus

alatt eltávolították, sőt később le is tartóztatták. A kommunizmus letörése után az első alkotmányos kormány belügyminisztere lett, a koalíciós kormány megalakulása után azonban nyugalomba vonult s történeti tanulmányainak élt 1929 jan. hó 31-én bekövetkezett haláláig.

Samassa Aurél dr. (gesztőczi), h. államtitkár. 1875 jan. 22-én született Ara-

nyosmaróton. Egyetemi tanulmányait Budapesten végezte, ahol joghallgató korában élénk részt vett az egyetemi ifjúság életében, mint a Joghallgatók Segítő Egyesületének elnöke s az ifjúsági mozgalmak vezetője. 1898-ban hosszabb tanulmányutat tett külföldön és 1900-

ban a m. kir. kereskedelmiügyi minisztérium szolgálatába lépett, ahol kezdetben a kereskedelmi, ipari és vasuti osztályokban végzett értékes munkásságot. Főtevékenységét azonban az elnöki osztályban fejtette ki, amelynek 1926 óta főnöke. Ebben a bizalmi állásban a kereskedelemügyi minisztérium ügyeinek intézése körül nagy érdemei vannak. 1926-ban helyettes államtitkár lett. 1918-ban a vaskoronarend III. osztályával, 1929-ben pedig a II. oszt. magyar érdemkereszttel tüntettetett ki. Számos társadalmi, kulturális és jótékonyági egyesület működésében vesz élénk részt.

Sámik József, a felsőház tagja. 1876-ban született Toponáron, Somogy megyében. A hat elemi iskola elvégzése óta gazdálkodik. 1912-ben Kaposvár város képviselőtestületének tagjává választották. Tevékeny részt vett a kaposvári kiscgazdapárt megalapításában, amelynek 1911-ben alelnöke lett. A háboru idején a szerb és orosz harctéren teljesített szolgálatot és 38 hónapi frontszolgálat után súlyos betegen került haza. A háboru után nagyobb tanulmányutat tett Németországban, mezőgazdasági ismereteinek mélyítése céljából. Mint a Dunántuli Szántóvető című mezőgazdasági és közigazgatási szaklap belső munkatársa publicisztikai tevékenységet is folytat. A Kaposvári Kiszgazda- és Kisiparos Takaréknak igazgatósági tagja, az Aisódunántuli Mezőgazdasági Kamarának elnöke, az Országos Mezőgazdasági Kamarának alelnöke. Első ízben tagja a törvényhozásnak. A Mezőgazdasági Kamara választotta be a felsőházba.

Sándor János (csikszentmihályi), volt belügyminiszter, 1860 nov. 14-én született Marosvásárhelyen, az ősi székely

főnemes Sándor-családnak sarja. A gimnáziumi tanulmányok elvégzése után előbb katonai pályára készült a bécsi katonai műszaki akadémián, majd szülei kivánságára jogot végzett s államvizsgát tett a budapesti tudományegyetemen; később külföldi tanulmányutat tett, különösen a gyakorlati közigazgatás megismerése céljából. A közigazgatás szolgálatába 1882-ben lépett mint közigazgatási gyakornok Maros-Tordamegyében; 1883-ban Torda-Aranyosmegyében szolgabíró, később ugyanott főispáni titkár lett. 1889-ben, 28 éves korában, ugyancsak Torda-Aranyosmegyében alispánul választották meg. 1891-ben Kisküküllő megye főispánjává nevezték ki, mely minőségben 1902 tavaszáig szolgált. Időközben előbb ideiglenes minőségben Maros-Tordamegye és Marosvásárhely város főispáni teendőit is teljesítette, majd 1901-ben véglegesen e törvényhatóságok főispánjává is kinevezték. Széll Kálmán miniszterelnök, mint belügyminiszter a belügyminisztériumban szervezett kodicikáló-osztály kültagjává nevezte ki s így az összes közigazgatási reformok előkészítésében állandóan részt vett. Ugyancsak a Széll-kormány idején a földmivelésügyi minisztérium által felállított székelyföldi kirendeltség vezetésével is megbízták. Tisza István gróf kormányralépése alkalmával maga mellé hívta a belügyminisztériumba, hova 1903 nov. 14-én politikai államtitkárá nevezték ki, mely állásáról a Tiszakormány távozása alkalmával mondott le. Tízéves főispáni működésének betöltése alkalmával a Lipót-rend lovagkeresztjével tüntették ki. Az 1901-i országgyűlésen a nagyszöllősi kerületet képviselte. Az 1905-i általános választások alkalmával ugy a nagyszöllősi, mint a marosvásárhelyi I. kerület képviselőjévé választotta s a két mandátum közül a nagyszöllősit tartotta meg, de csak rövid ideig, mert az országgyűlés feloszlata után többé nem lépett fel, hanem a közügyektől egészen visszavonulva, Mezőkapuson levő birtokán gazdálkodással foglalkozott, míg az 1910. évi választások alkalmával a dicsőszentmártoni kerület újra országgyűlési képviselőnek nem választotta meg. 1913—17.

évig a legnehezebb időkben volt belügyminiszter, aki minden tőle telhetőt megtehetett, hogy az itthonmaradottak helyzetén könnyítsen. Mindenben mindig Tisza István gróf intenciói szerint járt el. Belügyminiszterré történt kinevezésekor kapta meg a belső titkos tanácsosi méltóságot. Meghalt Budapesten, 1922. július 16-án.

Sándor Pál, országgyűlési képviselő. 1860-ban született Hódmezővásárhelyen. A középiskolát a budapesti református gimnáziumban végezte, majd

Budapesten a kereskedelmi főiskolán érettségit tett. Kereskedelmi tanulmányait Drezdában egészítette ki és hazatérve a Schlesinger és Polákovics-cég szolgálatába lépett, amely Antwerpenbe tanulmányútra küldte. Vissza-

térve, rábízta a cég vezetését és annak 1912-ig főnöke volt. Ekkor a Budapesti Közúti Villamosvasut Rt. igazgatója lett. 1920-ban, amikor a villamosvasutakat közüzembe vették, állásáról lemondott. Hosszu idő óta tekintélyes szerepet játszik a közgazdasági és kereskedelmi életben. 1914-ben ő alakította meg az Országos Magyar Kereskedelmi Egyesülést, melynek ma is elnöke és szellemi irányítója. Tagja a Budapesti Kereskedelmi és Iparkamarának s elnöke a Lipótvárosi Polgári Körnek. Az 1896-iki választások alkalmával lépett fel először a Lipótvárosban, de Mezei Mórral szemben kisebbségben maradt. 1901-ben és 1905-ben szabadelvű párti programmal, 1906-ban és 1910-ben pártönkivüli programmal választották meg országgyűlési képviselővé a Lipótvárosban. Az 1910-iki választások után csatlakozott a nemzeti munkapárthoz. A forradalom kitörésekor teljesen visszavonult a politikától, a kommün alatt pedig üldözöbe is vették és mint túszt előbb a Markó-utcai, később a gyűjtőfogházban zárták el. Az első nemzetgyűlésben a főváros V. kerületében választották meg pártönkivüli liberális programmal. Több ízben szót emelt a szabadkereskedelem és a zsidóság érdekében. A második nemzetgyűlésben Bu-

dapest II. kerületének egyik képviselője volt liberális programmal. Különösen kereskedelem- és gazdaságpolitikai kérdésekkel foglalkozott, felszólalásai mindig általános figyelmet keltenek. Hosszu ideig pártokon kívül állt, megalakulásakor azonban ő is csatlakozott a balpárthoz. Az országgyűlésbe a Budapest északi kerület küldötte be lajstromos szavazással, e párt programjával.

Sármezey Endre, felsőházi póttag. 1859. ápr. 21-én született Mezőkovácsházán, Csanád megyében. Zürichben végzvéen műegyetemi tanulmányait,

1882-ben az Arad-Csanádi Vasutak szolgálatába lépett. Üzemmérnök, építésvezető, majd igazgató, végül vezérigazgatóhelyettes lett. Irodalmi munkássága a szakirodalom terén igen nagy arányú. Ismertebb munkái:

„Egynéhány szó a nagyszentmiklós-makó-hódmezővásárhelyi vasut szervezéséhez“; „Motorüzem a vasutakon“; „Motorkocsik alkalmazása vasuti üzemben“; „Vicinális vasutaink fejlesztése“; „Agrárreform és a kisvasutak“. 1912-ben hagyta el a vasuti szolgálatot s magánmérnöki irodát nyitott. A budapesti mérnöki kamara életében rendkívül tevékeny szerepet játszik. Az Orsz. Középitési Tanács tagja. Erdemeiért 1922-ben főtanácsosi címet kapott. A budapesti mérnöki kamara választása folytán 1927. január óta a felsőház póttagja.

Saxlehner Ödön, főkonzul. 1871. márc. 10-én született Budapesten. Iskolái elvégzése után kereskedelmi pályára lépett, majd hosszabb külföldi tanulmányutakat tett. 1896-tól három éven át dolgozott, mint a Saxlehner András és Társa-cég londoni irodájának vezetője. 1899-ben Newyorkba ment, ahol szintén saját irodája volt két évig, majd hazatérve, átvette a cég forrástelepeinek vezetését. 1923 óta a finn főkonzulátus vezetője.

Schandl Károly dr., országgyűlési képviselő, nyug. államtitkár. 1882-ben született Bakonybélben. Középkolai

tanulmányait a győri bencés gimnáziumban végezte. Jogi tanulmányok céljából Budapestre került, ahol 1907-ben avatták a jogtudományok doktorává. Az egyetemi ifjusági életben már 1903-ban vezető szerepet játszott. A Szent Imre Kör ügyvezető elnöke volt s

megalapította a Keresztény Magyar Ifjuság című lapot. Résztvett az Orsz. Széchenyi Szövetség megszervezésében is és annak két évig elnöke volt. A körülötte csoportosuló ifjúsággal falusi kiállításokat rendezett s az agrárszociális zavargások idején hazafias alapon szociális akciót indított a földmives nép körében. Eközben meghívást kapott a Magyar Gazdaszövetséghez, melynek később ügyvezető titkára és helyettes igazgatója lett. Szerkesztette a Gazdaszövetség című lapot, kezdettől fogva szerkesztője volt az Új Barázda című hetilapnak, amelynek zászlajával népgyűléseken hirdette a nemzeti agrármozgalom eszméit. Részt vett a földmivesszövetség megalakításában s annak szervezésében. A bolsevizmus után az Új Barázda hívta meg felelős szerkesztőnek. Irodalmi munkásságát nemcsak a Magyar Gazdák Szemléje, Magyar Szemle, Köztelek keretében folytatta, hanem önálló szövetkezeti és közgazdasági műveket is írt. Ilyenek: Károlyi Sándor és a Magyar föld (1906), Választójog és az állam eszméje (1907), Szövetkezetek sikerei (1916), Szövetkezeti eredmények Magyarországon (1917). Legnevezetesebb munkája „Birtokpolitika és földreform Magyarországon“ c. könyve, mely német és francia nyelven is megjelent. Az agrár szövetkezeti mozgalomnak írásban és szóban évek óta nagyértékű munkása. Különböző tanfolyamokon számos agrárpolitikai és szövetkezeti előadást tartott. A csongrádi kerület választotta meg az első nemzetgyűlési választásokon a kerület képviselőjévé. A nemzetgyűlésen az agrárérdekek védelmére s különösen a szövetkezeti ügy érdekében több beszédet mondott, melyek élénk visszhangot keltettek. A keresztény népies agrár

irányzatnak szóval és tollal fíradhatatlan harcosa, a kisgazdapárt egyik vezető embere s elnöki tanácsának tagja volt. 1921 decemberben a földmivvelésügyi minisztérium politikai államtitkára lett. Több törvényjavaslatot készített elő. Az egységspárthoz annak megalakulásakor csatlakozott. Az 1922. évi választáson, mint az egységspárt hivatalos jelöltjét Csongrádon és Kiskundorozsmán választották meg. Nagyatádi Szabó István földmivvelésügyi miniszter második lemondása és halála után néhány héten át miniszteri hatáskörben vezette a földmivvelésügyi minisztérium ügyeit. A kormány megbízásából résztvett a külföldi kölcsön és a szanálás előkészítésére irányuló londoni tanácskozásokban. A földmivvelésügyi minisztériumot évek óta állandóan képviselte a nemzetközi mezőgazdasági kongresszusokon és a római Nemzetközi Mezőgazdasági Intézet ülésein. E téren szerzett érdemeiért a francia köztársaság elnöke 1925-ben a francia „pour mérite agricole“ rend tiszti keresztjével tüntette ki. Ugyancsak 1925-ben a községi hitelszövetkezetek egyhangulag megválasztották az Országos Központi Hitelszövetkezet alelnökévé. A „Falú“ Országos Földmivvelésügyi szövetségnek kezdettől fogva társelnöke s annak vezetésében tevékeny részt vesz. Az 1926-iki választásokon ismét két kerületben kapott mandátumot, Csongrádon és Devecserben s az utóbbi mandátumát tartotta meg. 1928-ban, mint államtitkár nyugalomba vonult, mikor az Országos Központi Hitelszövetkezet alelnök-vezérigazgatója lett.

Schiessl Henrik, volt nemzetgyűlési képviselő. 1868-ban született a pestmegyei Ürömön. Hat elemi végzet és a mészárosipart tanulta. 1886-ban Ürömön önállósította magát. Ma 150 holdon gazdálkodik és az Üröm és Vidéke Takarékpénztár R.-T. vezérigazgatója. A kömmün alatt kétizben elfogták ellenforradalmi szervezkedés gyanuja miatt. Az első nemzetgyűlésben a pomázi kerületet képviselte kereszténypárti programmal.

Schimanek Emil, müegyetemi tanár. 1872 nov. 23-án született Budapesten. Müegyetemi tanulmányait ugyanitt vé-

gezte, majd Berlinben egészítette ki.

Hazatérve, a magyar fegyver és gépgyár, azután a Ganz és társa gépgyár mérnöke, később főmérnöke lett. 1900-ban műegyetemi tanárrá nevezték ki, de mint műszaki tanácsadó tovább is folytatta

gépszerkesztői munkásságát. 1910 óta az országos automobil szakértő bizottság elnöke és elnöke a bányahidai villamos centrálé építésvezető bizottságának. Irodalmi munkássága főleg az emelőgépekkel és gázmotorokkal végzett tudományos kísérletekre terjed ki.

Schmidt Károly, volt országgyűlési képviselő. 1866 jun. 19-én született Brassóban. A gimnázium elvégzése után Münchenben a műegyetemet látogatta, majd 1885-ben áttért a jogi pályára s a budapesti egyetemen végezte a jogot és ugyanott jogtudorrá avatták fel. 1893-ban letette az ügyvédi vizsgát s Brassóban ügyvédi irodát nyitott. Midőn a mérsékelt százok 1895 kezdetén a tuzló Kronstädter Zeitung ellensúlyozásául a Kronstädter Tagblattot alapították, ő lett ennek felelős szerkesztője. 1895-ben a vidombáki kerület szabadelpárti programmal megválasztotta képviselőjévé. Haláláig (1917 jun.) állandóan e kerületet képviselte.

Schober Béla dr. (galgóczi), a felsőház tagja. 1867-ben született Budapesten. A középiskola után Lipcsében és Budapesten végezte jogi tanulmányait s a Pázmány Péter tudományegyetemen szerzett jogi doktorátust. Ezenkívül ügyvédi oklevele is van. Anyanyelvén kívül német, francia és angol nyelven beszél. Pályája kezdetén különböző jelzálogintézeteknél működött, mint ügyész, később mint igazgatóhelyettes. 1895—1916-ig a Magyar Agrár- és Járulékbank jogi, jelzálog- és vasuti osztályait vezette, mint ügyvezetőigazgató. 1916-ban a Pénzügyi Központ ügyvezető igazgatója, majd egy évvel később vezérigazgatója lett. 1920-ban mint a kormány megbízottja résztvett a brüsszeli pénzügyi konferencián s Londonban, Rómában és Párisban is több ízben tárgyalt a kormány megbízásából. Mint

bankigazgató számos vasúttársaság, ipari vállalat és vidéki pénzügyi felügyelőbizottságának és igazgatóságának volt tagja, 1916 óta azonban csak közintézmények igazgatóságában foglal helyet, így a magyar zsiro- és pénztár-egyletnél. A Magyar Nemzeti Bank vezérigazgatója. Széleskörű publicisztikai tevékenységet folytat, számos pénzügyi cikke jelent meg bel- és külföldi lapokban. Első ízben tagja a törvényhozásnak. Baja város törvényhatósága küldötte be a felsőházba.

Scholtz Gusztáv Adolf, a bányai ág. ev. egyházkerület püspöke, volt főrendiházi tag. 1842 aug. 1-én született Eperjesen. 1868—73-ig a szepesmegyei gölnicbányai ev. egyház, 1873-tól a budai egyház lelkésze volt. 1894-ben bányakerületi egyházi főjegyző, 1905-ben budapesti esperes lett, 1906-ban pedig bányakerületi püspök és főrendiházi tag. 1918-ban aggkora miatt lemondott püspöki állásáról. Meghalt 1925 júl. 12-én.

Scholtz Kornél dr. (eperjesi), államtitkár. 1871 okt. 3-án született Gölnicbányán, apja Scholtz Gusztáv, a bányai ág. hitv. ev. egyházkerület püspöke volt. Középkorait és egyetemi tanulmányait Budapesten végezte. 1894-ben nyerte el az orvosdoktori diplomát. 1894—1908-ig a budapesti egyetemi szemészeti tanszéken működött tanársegédi minőségben. Közben nagyobb tanulmányutakat tett külföldön. 1907-ben a budapesti tudományegyetem orvosi kara magántanárrá habilitálta, 1919-ben rendkívüli tanár lett. 1908-tól kezdve a belügyminisztériumban működött, mint a trahomaügy előadója. 1912-ben egészségügyi felügyelő, 1918-ban főfelügyelő, 1919-ben pedig miniszteri tanácsos lett. 1922-ben már a népjóléti minisztériumban teljesített szolgálatot s itt nevezték ki helyettes államtitkárrá, 1924-ben pedig államtitkár lett. A háboru alatt rendkívül fontos működést fejtett ki a belügyminisztériumban a szembetegségek elleni védekezés terén. Több szemkórház felállításánál működött közre tevékenyen. Kiváló munkásságáért többször részesült a legmagasabb elismerésben. Önállóan megjelent munkái: A retinális és üvegtesti kötő-

szövetképződések okairól; A trachoma gyógyításának története; A trachoma földrajzi elterjedése Magyarországon; A vaktság okai Magyarországon; A szemvizsgálás módjai; A szem sérülései a munkaképesség szempontjából; Gyakorlati szemészet.

Scholtz Ödön, volt nemzetgyűlési képviselő. 1869-ben született az abaujvármegyei Szentjakabon. Középiskoláit Iglón és Rozsnyón végezte, a teológiát Sopronban és Halle a. d. Saaleben. Majd a berlini egyetemre ment, ahol teológiát és filozófiai tanulmányokat folytatott. A sopronmegyei Ágfalva község evangélikus lelkészévé választották meg. Nagymarton választókerületének bizalmából került a Keresztény Nemzeti Egyesülés pártjának programjával az első nemzetgyűlésbe.

K. Schriffert Ferenc, volt nemzetgyűlési képviselő. 1884 márc. 11-én született Békésgyulán. Középiskoláit Szarvason végezte, majd jogi tanulmányokat folytatott a budapesti és kolozsvári egyetemeken. 1912-ben ügyvédi diplomát nyert s Békésgyulán folytatott gyakorlatot. A mozgósításkor a 2. honvédgyalogezredhez vonult be s mindjárt a harctérre került. Végig küzdötte főhadnagyi rangban az első és második przemysli körülszárazás összes harcait. Az utolsó kirohanásnál, amelyet, mint az ezred 1. századának parancsnoka a csapatok élén tett meg, orosz fogságba esett. 38 hónapot töltött fogságban Taskendben és más táborokban. Rettenetes viszontagságok között orosz parasztruhában szökött a csehszlovák front kikerülésével a Volgán, Kaspi-tengeren keresztül, ahol hajótörést is szenvedett, de sikerült a fogságból megmenekülnie. 1918. júl. 1-én érkezett szülővárosába. Itt érte a forradalom, amelynek első napjaiban — a város akkor vezető nélkül lévén — polgármesterré választották. Állását a kommunizmus alatt is megtartotta, egészen a román megszállásig. Amikor a várost nem volt hajlandó Nagyromániának felajánlani, Brassóba internálták, mint tartalékos tisztet. Hét hónapi internálás után 1919. decemberben kiszabadult. Szege-den belépett a nemzeti hadseregbe, majd a románok kivonulása után vizs-

zatért városába. Békésgyulát képviselte az első nemzetgyűlésen.

Schuller Rezső, volt országgyűlési képviselő. 1873. máj. 22-én született Besztercén. A jogot Budapesten, Bécsben és Kolozsvárott végezte, ahol jogtudorrá avatták. Két ízben hosszabb ideig tartózkodott külföldön ismereteinek gyarapítása végett. A közélet terén jelentékeny szerepe volt, tudományos közérdekű felolvasásokat tartott, egy ideig főszerkesztője volt a Siebenbürgisch-Deutsches Tagblattnak. Nagyszomben ügyvédi gyakorlatot folytatott. Az 1905-iki általános választások alkalmával a szentágotai kerületben szabad- elvűpárti programmal képviselővé választották. 1906-ban és 1910-ben ugyanott kapott mandátumot.

Schwáb Gyula, h. államtitkár. 1879. júl. 31-én született Budapesten. A budapesti IV. ker. főreáliskola elvégzése után műegyetemi tanulmányait a József Műegyetem építészeti osztályán végezte, ahol 1908-ban építészeti oklevelet nyert. Ezután egy évig magán- gyakorlatot folytatott. 1904. szept. 1-től 1908. júl. 19-ig a műegyetemen tanársegédi minőségben teljesített szolgálatot. 1908-ban miniszteri főmérnökké nevezetett ki a vallás- és közoktatásügyi minisztériumba s itt fokozatosan előrehaladva, 1923-ban miniszteri tanácsos, 1926-ban pedig h. államtitkár lett. Építészeti tevékenységét népművészeti tanulmányokkal kezdte, bejárta az országot és a gyűjtött népművészeti anyagot Kertész K. Róbert államtitkárrel együtt a „Magyar Parasztház“ című munkában adta közre és a magyar népiskolák és tanyai iskolák tervezésénél használta fel, amelyből több száz iskola fel is épült. Tervezési munkálatainak során több magánlakóházon kívül a svábhegyi Konkoly-alapítványú csillagvizsgálót és Kertész K. Róberttel együtt a gödöllői premontrei rendi gimnázium, internátus és rendház épületet tervezte meg. Tagja a Középitési és Képzőművészeti Tanácsnak, továbbá a Műemlékek Orsz. Bizottságának, a Magyar

Mérnök és Építész Egyletnek, valamint a Képzőművészek Egyesületének. 1929 máj. 18-án egyetemi nyilv. rend. tanárnak nevezték ki a Műegyetemre.

Schwöder Ervin dr., h. államtitkár. 1873 máj. 22-én született Iglón. A kolozsvári tudományegyetemen hallgatott jogot s itt avatták a jog- és államtudományok doktorává. Ezután két évig a kassa-oderbergi vasut elnökségénél működött, majd a vallás- és közoktatásügyi minisztériumba nevezték ki, ahol fokozatosan előrehaladva a h. államtitkári rangot érte el 1926-ban. A vezetése alatt álló osztályhoz tartozott az iskolai és iskolán kívüli testnevelés, valamint az összes testnevelésügyek államtitkári felülvizsgálata. Az 1908. évi londoni magyar kiállításon ő jelent meg a kormány képviselőjében, majd tevékeny részt vett a római nemzetközi művészeti kiállítás előkészítésében. Munkásságáért többször részesült kitüntetésben, így többek között megkapta a III. oszt. vaskoronarendet és a Ferenc József-rend középkeresztjét.

Scitovszky Béla dr., belügyminiszter. 1878 ápr. 23-án született Budapesten. Édesatyja néhai Scitovszky János volt országgyűlési képviselő, Nógrád vármegye egykori alispánja. A jezsuiták kalsburgi intézetében s Kalocsán végezte gimnáziumi tanulmányait, amelyek befejeztével a budapesti kir. tudományegyetemen jogot hallgatott. Az államtudományok

doktora. Tanulmányait elvégezve közgazgatási szolgálatot vállalt Nógrád vármegyében, ahol hamarosan megválasztották a szécsényi járás szolgabirájává. Társadalmi téren élénk tevékenységet fejtett ki, buzgó harcosa volt a szövetkezeti eszmének. Nevéhez közzök a Szécsényi Központi Szeszfőzde, a Nógrád megyei Hangya Fogyasztási Szövetkezet létesítése, a Szécsényi Kaszinó újjászervezése, a szé-

csényi polgári iskola létesítése stb. 1907-ben a nógrádi járás főszolgabirája lett s ebben az állásában működött, míg 1910-ben a nagyszécsényi kerület munkapárti programmal képviselőjévé nem választotta. 1917-től az összeomlásig a régi országgyűlés utolsó képviselőházának egyik alelnöke volt. A háboru alatt mint tartalékos tüzérszázados teljesített szolgálatot. Az 1920. évi választásokon Szécsényben lépett fel kisgazdapárti programmal, de kisebbségben maradt. A második nemzetgyűlésen, melynek egyik alelnöke volt, a balassagyarmati kerületet képviselte az egységspárt programjával. Gaal Gaszton lemondása után 1922 augusztus közepén a Ház elnöke lett. E minőségében állandó törekvése volt a kiélesedett pártpolitikai ellentétek kiegyenlítése s ez gyakran sikerült is neki. Súlyosabb támadások csupán akkor hangzottak el ellene, amikor 1924 őszén az Esküdt-ügy tárgyalásával kapcsolatos emlékezetes nagy parlamenti botrány alkalmával kénytelen volt a renitens képviselőket az ülésteremből kivezettetni. A házszabályrevízió miatt passzivitásba vonult baloldali ellenzéknek a Házba való visszatérésére azonban számos kísérlet tett s elnöki hatáskörében maga indítványozta egyes képviselők kizárásának hatálytalanságát. A földbirtokreform végrehajtása körül támadt politikai ellentétek elsimítására ugyancsak pártközi értekezletet hívott egybe. Általában voltak a nemzetgyűlésnek periódusai, amelyekben a parlamenti válság szinte állandósulni látszott s a szenvedélyek kirobbanásának veszedelme valósággal örökösen a levegőben lógott. Így a választójogi vita idején, de legkivált, mikor a Ház a frankbotrány politikai vonatkozásainak megvizsgálására kiküldött bizottság jelentését tárgyalta. Hogy a válságos időkben a parlament méltóságát megőrizni sikerült, az elsősorban Scitovszky érdeme, aki a régi elődökre emlékeztető pártatlansággal, tapintattal és igazságra törekvő eréllyel vezette át a Házat a válság zátonyain. Az elnöki székétől 1926 októberében vált meg, amikor a kormányzó Rakovszky Iván utódként belügyminisz-

terré nevezte ki. Már fél éve volt belügyminiszter, mikor az országgyűlés képviselőházának gazdasági bizottsága egyik ülésében hálás köszönetét fejezte ki neki azért, amiért Munkácsy Mihály „Honfoglalás“-át az elnöki fogadóteremben művészi értékéhez és arányaihoz mért otthonhoz juttatta s ugyancsak a parlamenti palota számára nagyszabású gobelinképet rendelt, mely a pusztaszeri honalapító országgyűlést örökíti meg. „A bizottság — így mondja a jelentése — magasabb kulturális tekinteteknek a figyelembevételével egyértelműen csatlakozott Szabó Imre bizottsági tagnak azon elismerő nyilatkozatához, mellyel a nemzetgyűlés elnökének, Scitovszky Bélának, ezeket a magasabb kulturális érdekeket és megörökítésre méltó történeti hagyományokat szolgáló kezdeményezéseit méltatta s azoknak a körülmények szerint lehetséges további folytatását a képviselőház elnökének figyelmébe ajánlotta.“ A képviselőház a bizottságnak erről szóló jelentését egyhangú helyesléssel fogadta. — Ez a határozat annál figyelemreméltóbb, mert az indítványt tevő Szabó Imre a szociáldemokrata párt tagja volt. Mint belügyminiszternek az ő feladata volt a nemzetgyűlés feloszlása után az általános országgyűlési választások legfőbb vezetése. Őt magát a balassagyarmati kerület egyhangúan választotta meg képviselőjévé, mint az egységspárt hivatalos jelöltjét. Az új országgyűlés képviselőházában és főrendiházában már ő képviselte az adómérséklésről és az önkormányzati testületek háztartásának hatályosabb ellenőrzéséről szóló törvényjavaslat közigazgatási vonatkozású fejezeteit. Első fontosabb rendelete a közérkölcsök javításáról, mely nagy feltűnést keltett, 1927 februárjának közepén jelent meg. Sok fontos törvényjavaslat és szociális alkotás létrehozása mellett legnagyobb érdeme a közigazgatás reformjának — melyért évtizedek óta folyt a harc — törvénybe iktatása.

Scitovszky Tibor dr., volt külügyminiszter, a felsőház tagja. 1875 jun. 21-én született Nőtincsen, Nógrád vármegyében. Scitovszky Béla dr. belügyminiszter, volt nemzetgyűlési elnök

testvérbátyja. Középiskoláit a jezsuiták kalksburgi főgimnáziumában, egyetemi tanulmányait a budapesti tudományegyetem jogi fakultásán s a párisi Sorbonne-on végezte. A budapesti tudományegyetem az államtudományok tudorává avatta. Tanulmányainak befejeztével, 1889-ben, a kereskedelmi minisztérium kötelékében állami szolgálatba lépett. Szolgálati beosztásában legfőképpen kereskedelempolitikai kérdésekkel foglalkozott; részt vett több kereskedelmi szerződés megkötésében s ismételten közreműködött az Ausztriával folytatott kiegyezési tárgyalásokon is. A háboru alatt a központi hatalmak között felmerült gazdasági kérdések elintézésében mint a kereskedelmi minisztérium delegátusa jutott fontos szerephez. Az összeomlás után, a béketárgyalások idején, az ujonnan felállított külügyminisztérium szolgálatába lépett s a következő két évben (1921—22-ben) egymásután vett részt egész sor fontos nemzetközi konferencián. Ott volt a Neuilly-sur-Seineben tartott béketárgyalásokon, az utódállamok 1921 november havában lefolyt portorosei tanácskozásain, a brüsszeli pénzügyi tárgyalásokon, a marienbadi és brucki találkozókon (Teleki Pál és Gratz Gusztáv külügyminiszter találkozása Benes dr. cseh külügyminiszterrel 1921 márciusában), a soproni konferencián, mely de la Toretta olasz külügyminiszter elnöklete alatt a soproni kérdésnek népszavazás útján való eldöntését rendelte el 1921 októberében s a genovai konferencián (1922). A külügyminisztériumból államtitkári rangban tért vissza 1922 nyarán a kereskedelmi minisztériumba, de rövidesen nyugdíjaztatta magát s a Magyar Általános Hitelbank igazgatója lett. Ebben az állásában maradt 1924 nov. 15-ig, amikor Bethlen István gróf miniszterelnök felkérésére elvállalta a külügyi tárcát, melynek 1925 márc. 17-ig állott az élén. Ekkor történt lemondása után a Magyar Általános Hitelbank vezérigazgatója lett. Mint külügyminiszter több emlékezetes beszédet mondott. Nevezetes az a felszólalása, amelyben Duca román külügyminiszternek a kivándorolt erdélyi magyarok

ügyében elfoglalt álláspontját erélyesen visszautasította. A kormányzó 1927 jan. 22-én a felsőház tagjává nevezte ki.

Sebes Ferenc dr., a Kegyes Tanítórend magyar főnöke, a felsőház tagja. 1883 ápr. 8-án született. Középiskolai tanulmányai elvégzése után 1903-ban a

a budapesti tudományegyetemen hittudományi doktorátust szerzett. 1907-ben kezdett tanítani a Szegedvárosi piarista gimnáziumban, azután Kecskeméten és Kolozsvárra tanított. 1915—

1916-ban a kolozsvári kegyesrendi hittudományi és tanárképző intézetben volt teológiai tanár és tanulmányi felügyelő, azután pedig a budapesti kalazantinumban teológiai tanár és lelki igazgató volt. 1925—28-ig a rendfőnöki tanács tagja és a rendi növendékek tanulmányi ügyeinek a vezetője volt, 1928 óta pedig a Kegyes Tanítórend magyar főnöke. Mint rendfőnök 1928 decemberében lett a felsőház tagja.

Sebess Dénes (zilahi), a felsőház tagja. 1869-ben született Marosvásárhelyt. Iskolai tanulmányait Marosvásárhelyen végezte, majd jogot hallgatott és ügyvédi oklevelet szerzett. 1901-ben a marosvásárhelyi választókerület képviselővé választotta függetlenségi programmal s ugyanezt a kerületet képviselte az 1905. és 1906. évi ülészak idején is. 1906-ban ítélőtáblai bírónak neveztek ki és az igazságügyminisztérium telekkönyvi osztályának vezetésével bízták meg. 1909-ben a budapesti királyi tábla tanácselnöke lett. Rendkívül széleskörű szakirodalmi tevékenységet fejtett ki s egyik legnevesebb jogi szakemberünk. Munkái közül kiemelkednek a következők: Magyar birtokrendezés; Erdélyi birtokrendezés; Magyar telekkönyvi jog; Adatok a magyar hitbizományi jog reformjához; Új-Románia földbirtokpolitikája Erdélyben; Die Agrarreform in Ungarn. A kivándorlási tanács megbízásából 1916-ban földreform-törvényjavaslatot szerkesztett. 1917-ben igazságügyi államtitkár-

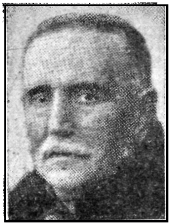
rá neveztek ki és Debrecenben választották képviselővé. 1918-ban lemondott állásáról és a Magyar Földhitelintézet jogügyi osztályának élén vállalt megbízást. Résztvett a békeelőkészítési szakmunkálataiban is. Többbizott tárgyalta a magyar kormány megbízottjaként a külföldön. Nagyobb terjedelmű jogi szakmunkáin kívül igen sok szakirodalmi közleménye jelent meg a jogi lapok hasábjain. A felsőház tagjává a kormányzó nevezte ki

Seherr-Thoss Béla gróf, volt országgyűlési képviselő. 1869 nov. 18-án született Zágrábban. A gimnáziumi VI. osztály elvégzése után a kadétiskolába lépett; 1888 aug. 18-án tiszthelyettesé avatták s mint a 7. számú Vilmos-huszárezred kapitánya vált meg a katonai szolgálattól 1908-ban. Az 1910-i általános választások alkalmával néppárti programmal a községi kerület választotta meg képviselőjévé.

Semsey Andor gróf (semsei), volt főrendiházi tag. 1833 dec. 22-én született Kassán. Eleinte gazdasági pályára lépett, el is végezte a magyaróvári gazdasági akadémiát, ahonnan Hohenheimba ment tanulmányai kiegészítésére. Atyjának 1886-ban bekövetkezett halála után a három fiúörökös megosztotta a terjedelmes családi birtokon. Semsey Andor Balmazújvárost kapta. Az örökösök között felosztott birtokokból 1863-ban királyi engedéllyel hitbizományt csináltak, amelynek Semsey Andor volt a birtokosa. 1866-ban a fővárosba költözködött, idejét kizárólag a tudományos buvárkodásnak szentelve, különös szeretettel ápolva a természettudományokat. Kedvenc tárgya az ásványtan volt. A Nemzeti Múzeum ásványtani gyűjteményét páratlan adományával a világ egyik elsőrangú ilyfajta gyűjteményévé tette. 1882-ben megvette Esterházy herceg hires ásványgyűjteményét 20.000 forintért, a Beranget-félének egy részét 6000 forintért, kevéssel később pedig a hires Coquand-féle gyűjteményt, melyet a Földtani Intézetnek adományozott; 1885-ben 17.000 forintot adott a Fauser-féle gyűjteményért. Ezenkívül a Nemzeti Múzeum céljaira vásárolt több meteorgyűjteményt, amelyekkel

egyedülállónak tette e téren a muzeumot. Számos tudományos értekezést tartott az üstökösökről és a braziliai apatitokról. Igen áldozatkész mecénásnak mutatkozott a nagy irodalmi munkák érdekében is. Így a többi közt az ő érdeme, hogy Hermann Ottó könyve a halászatról és a madarászatról megjelenhetett. Életének legnemesebb tette az a 100.000 forintos alapítvány, melyet 1889-ben az Akadémiának juttatott tudományos munkák jutalmazására. Tekintélyes összegekkel segítette a m. kir. földtani intézetet, amelynek tiszteletbeli elnöke volt, továbbá az Eötvös-kollegiumot. 1882 óta tiszteletbeli, 1890 óta igazgatósági tagja volt az Akadémiának. A milleniumi kiállítás évében a király a Szent István-rend középkeresztjével tüntette ki, 1901 dec. 22-én pedig a főrendiház élethossziglan való tagjává nevezte ki. A budapesti és kolozsvári egyetemek diszdoktori oklevéllel tüntették ki. Szak tudományi munkái: Szilágyosmlyói harmadkoru kövületek; A Magyar Nemzeti Múzeum meteoritgyűjteménye; Spanyolországi utamról; A Magyar Nemzeti Múzeum átalakítása. Meghalt 1923. aug. 24-én.

Semsey László gróf dr., a felsőház tagja. 1869 dec. 24-én született Budapesten. Középkolait Kalksburgban, a jogot pedig Angersban (Belgiumban), Oxfordban és Budapesten végezte, ahol az államtudományok doktorává avatták.

Mint Abaujtona- és Hajdumegye első virilistája, nagy szerepet vitt e két vármegye életében. Cs. és kir. kamarás. A milleniumi udvari ünnepek alkalmával I. Ferenc József őt kérte meg a szertartásmesteri tisztség elvállalására. 1896-tól 1918-ig képviselte a nagyidai kerületet és előbb a szabadelvűpárt híve volt, majd 1904 novemberében a disszidens csoporthoz csatlakozott; mikor később az Andrassy-féle alkotmánypárt megalakult, ennek ügyvezető jegyzője lett. Mint az alkotmánypárt egyik vezetőfőfia vett részt az 1905. évi

alkotmányvédelmi mozgalmakban, s jelentékeny szerepe volt a nemzeti ellenállás megszervezésében. Erőteljes agitációjával nagyban hozzájárult ahhoz, hogy e vármegyék ne adják fel a nemzet alkotmányos álláspontját. Később is, amikor nem vállalt képviselő-séget, megmaradt ugyan a hatvanhetes alapon, de erősebb nemzeti tartalommal akarta ezt megtölteni s szembe szállott minden alkotmányellenes törekvéssel és korrupcióval s a főrendiházban is ellenzéki szerepet töltött be. Felesége Desseffy Rolla grófnő, Desseffy Aurélnak, a főrendiház volt elnökének leánya. 1907-ben nyert öfelségétől grófi rangot és örökös főrendiházi tagságot. A koalíció alatt ő vezette a delegációs irodát. A háboruban előbb mint a 7. huszárezred tartalékos hadnagya harcolt, majd kapitányi ranggal a Vörös Kereszt Egylet főmegbizottja lett és igen sokat tett a sebesültellátás és a háborus jótékony-ság terén. Az összeomlás idején visszavonult a közéletől s teljesen gazdaságának szentelte magát.

Sennyey Béla gróf (*kissennyei*), volt főrendiházi tag. 1865-ben született, legidősebb fia néhai Pál bárónak, a főrendiház volt elnökének, a Sennyey-párt megalapítójának. 1916 dec. 30-án a koronázás alkalmából, IV. Károly király a grófi méltóságot adományozta neki.

Sennyey Miklós báró, volt országgyűlési képviselő. 1860-ban született a zemplénmegyei Pácinban. Zemplénmegyében nagyecigándi birtokán gazdálkodott. Meczner Bélának főrenddé történt kinevezése után 1908 augusztusában időközi választáson jutott birtokába a királyhalmeci mandátum. Az 1910-i általános választásokon a kerület másodizben választotta meg a Kosuth-párt programjával, később azonban, mert az obstrukcióval szemben állást foglalt, kilépett pártjából. Nagy szociális munkásságot fejtett ki, hitel-szövetkezetet alapított, saját költségén 900 hold földet parcellázott fel a kisgazdák között és ő indította meg a bodrogközi gazdasági vasut építésére irányuló mozgalmat. Ő tartja fenn az erzsébettanyai birtoka mellett létesí-

tett iskolát. 1920-ban a földbirtok-reform törvény életbelépése előtt több száz hold földet osztott ki a kisgazdák között. A Tisza-dunavölgyi társaság részéről a felsőház póttagjává választották.

Serbán Miklós, volt országgyűlési képviselő. 1865 jun. 25-én született Vojlán, régi nemes családból. Jogi tanulmányai elvégzése után beutazta egész Európát. 1892-ben választották meg először országgyűlési képviselővé, mint pártonkivülit, 1891-ben, 1905-ben, mint a szabadelvűpárt tagja nyert mandátumot. 1906-ban a nemzetiségi párthoz csatlakozott.

Serédi Jusztinián dr., Magyarország hercegprímása, a felsőház tagja. 1884 április 24-én született a pozsonyiegyei Deáki községben. Édesapja cserepesmes-

ter volt, akinek nyolc gyermeke közül ő volt a legfiatalabb. Serédi gyermekkorában Deákiban Gulyás Elek volt a plébános, aki felismerte a gyermekben szunnyadó tehetséget és rábirta édesapját, hogy taníttassa. Ekkor

már egyik testvére, Serédi Marcell a bencésrendnek tagja volt; jeles fizikus, aki egy jelentős távolságmérő készüléket is talált fel, de fiatalon elhunyt. Középiskolai tanulmányait a pozsonyi királyi katolikus gimnáziumban végezte. A VI. osztály elvégzése után a pannonthalmi Szent Benedek-rendbe kérte felvételét. 1901 augusztus 6-án öltötte magára a Szent Benedek-rend ruháját és ekkor kapta a Jusztinián rendi nevet is, melynek viselője előtte Hollósy Jusztinián celldömölki apát, akadémikus, neves csillagász volt. A noviciátusi év letelte után tovább folytatta középiskolai tanulmányait Pannonthalmán és a győri gimnáziumban szerzett jeles érettségi bizonyítványt. Már középiskolai tanulóévei alatt többször szerepelt a Zászlónk című lap díjnyertesei között. Egy alkalommal XIII. Leo pápa egyik szép költeményének lefordításával nyerte meg az első díjat. Az érettségi letétele után néhai Fehér Ipoly főapát a ró-

mai Anselmben bencés egyetemre küldötte teológiai tanulmányok folytatására. Itt vetette meg merészivelésű pályájának alapját. Nemcsak tudása, szorgalma, nyelvteljesége (hét nyelvet beszélt) tették őt megbecsültté, hanem szeretetreméltó egyénisége is. Mindig derűs és jókedvű, a világ minden részéről itt tanuló bencéseknek valósággal kedvence volt. Itt ismerkedett meg P. Bastien Péter belga bencéssel, akinek nagy szerepe volt Serédi életének irányításában. A római Szent Anselm-egyetemnek az a kiváltsága, hogyha valaki összes teológiai vizsgálatait kitüntetéssel teszi le, tanulmányainak befejeztével jutalmul megkapja minden szigorlat nélkül a „doktori” címet. Serédi is így kapta meg a doktor címet, amelyet később a budapesti egyetemen is nosztrifikáltatott. Tanulmányainak befejeztével hazajött Pannonthalmára, ahol Kohl Medárd püspök 1908 július 14-én áldozópappá szentelte. P. Bastien Péter, aki már tagja volt az egyházjogot kodifikáló pápai bizottságnak, Serédit Fehér Ipoly főapáttól elkérte a bizottság számára, úgy, hogy 1908 őszén ismét Rómába megy és a pápa hamarosan kinevezi őt is ennek a bizottságnak a consultorává. Ettől az időtől kezdve összes munkabírását az egyházjog kodifikálásának szenteli. Hamarosan ő lesz a lelke ennek a bizottságnak és mint ilyen, megszereti őt Gasparri bíboros, aki gyakran kereste fel őt az Aventinuson lévő szerény cellájában. Ugyanekkor a Szent Anselm-egyetemen is tart néhány órát az egyházjogból. E nagyarányú munkaközben tört ki a világháború, mely Serédit Rómában találta. Az ő szíve is nagyot dobbant, neki is hazája a magyar haza, — neki is éltek öreg szülei, neki is voltak hadbavonult családostestvérei. De Serédi Jusztinián az a férfiú, aki le tudja győzni egyéni fájaldalmát, ha szent hivatása parancsolja. Égett a világ, a tudós csendesesen tovább dolgozott. Mikor azonban az olasz is az ellenségek közé sorakozott, Serédi már csak a Vatikán területén folytathatta munkáját. Az a szeretet és becsülés, mellyel a bíboros-államtitkár viseltetett a fiatal magyar tudós iránt, ekkor mélyült ki valósággal

benső barátsággá. Gasparri atyai jóbarátként két éven át látta vendégül, asztaltársául Serédit. 1918-ra elkészül a Codex. Serédi ekkor a spanyol kormány védelme alatt hazajön Pannónhalmára. Még ki sem pihente a fáradságait, bevonult katonai lelkészi szolgálatra. Az esztergomi kenyérmezői fogolytáborba osztották be, hogy az Oroszországból hazatérő bolsevik eszmékkel szaturált katonákat megmentse a hit számára. Itt érte az összeomlás és ekkor visszatért Pannónhalmára, majd nem sokkal később Rómába utazott, ahol szent Benedek magyar rendjét kellett képviselnie a bencés kongregációk gyűlésén. Rómában érte a kommun összeomlása is. Az itthon töltött legváltásosabb idők gondolj közti is folytatta tudományos működését s megírta jogász elméletének klasszikus szülöttjét: a magyar szent Benedek-rend Statutumait. Rómában Gasparri bibornok államtitkár felkérésére elkészítette Codicis Juris Canonici Fontes címen az új Codex forrásainak 14 hatalmas kötetét. Emellett a Vatikáni magyar követségnek egyházzjogi tanácsosa volt s mint ilyen szinte nélkülözhetetlen szerepet töltött be. Az apostoli szent széknél a magyar egyházmegyéknek ügyvivője lett. A pápa teljes mértékben méltányolta Serédi kiváló munkásságát és az új Codex kihirdetését megörökítő hatalmas képen Serédi alakját is megfestettette. Híre és neve, megbecsülhetetlen munkássága alapján világszerte ismertté és becsültté lett. Öszentsége 1927 nov. 30-án nevezte ki esztergomi érsekké és a legközelebbi konzisztóriumon a bibornoki méltóságra emelte.

Serényi Béla gróf (*kis-serényi*), volt földművelésügyi miniszter. 1866 jun. 16-án született Budapesten. Tanulmányait a bécsi Teréziánumban végezte, azután pedig jogot hallgatott Budapesten. Előbb a főrendiházban szerepelt, majd 1896-ban a dédesdi kerület szabadelpárti programmal képviselőjévé választotta. 1901-ben és 1905-ben újra megválasztották e kerület-

ben. 1903 novemberében kereskedelemügyi államtitkárrá nevezték ki, amely állásától a Tisza-kormány távozása alkalmával 1905-ben vált meg. Ekkor kapta a belső titkos tanácsosi méltóságot. 1905 után nem vállalt képviselői mandátumot, hanem ismét a főrendiházban foglalta el helyét. Egyik igazgatója volt a régi szabadelpártból alakult Nemzeti Társaskörnek. 1910-ben a Khuen-Héderváry gróf kabinetjében földművelésügyi miniszter volt 1913-ig. Midőn az 1910 márc. 21-i ülésen az ellenzék Khuen-Héderváry miniszterelnököt tetteg bántalmazta, a miniszterelnök védelmére sietett s e közben ő is súlyos sérüléseket szenvedett. Az 1910-ben összeült képviselőházban Besztercebánya kerületét képviselte. 1916 őszén Andrassy Gyula grófnak a delegációk összehívását célzó indítványa mellett foglalt állást és ezért kilépett a nemzeti munkapártból. 1917-ben megint belépett a kormányba és kereskedelmi miniszter, majd pedig 1918 februárban, a Wekerle-kabinetben, földművelésügyi miniszter lett. Meghalt Budapesten, 1919 okt. 15-én.

Serényi Nepomuk János gróf, volt főrendiházi tag. 1859 jul. 17-én született. Középiskolai tanulmányait Bécsben, majd az egyetemet Louvainban, Bécsben és Budapesten végezte. A főrendiházba szóló királyi meghívó levelet 1904-ben eszközölte ki. 1883-ban vette nőül Desseffy Irma grófnőt. Nősülése után visszavonult gazdálkodni a temesmegyei bukoveci uradalomba, amelyet mintagazdasággá emelt.

Sesztina Jenő, a felsőház tagja. 1869-ben született Debrecenben, régi debreceni polgári családból. A budapesti tudományegyetemen folytatott nemzetgazdaságtani tanulmányokat, majd Bécsújhelyen és Grácban, mint gyakornok, több nagy vaskereskedő cégnél működött. Hosszabb tanulmányúton is volt, melynek során Európa legtöbb államát bejárta s felkereste Egyiptomot is. Huszonkétéves korában tért vissza Debrecenbe. Ekkor belépett a nagybátyja által még 1819-ben alapított vaskereskedésbe s azt lankadatlan szorgalommal és szaktudásá-

val az ország egyik legnagyobb vasüzletévé fejlesztette ki. A Tiszántul ipari életében ma is vezető szerepet viszs különféle ipari és kereskedelmi vállalat igazgatóságában foglal helyet. 1926 óta elnöke a debreceni kereskedelmi és ipari kamarának. Közgazdasági és kulturális téren szerzett érdemeinek elismerésül a kormányzó kormányfőtanácsossá nevezte ki. Debrecen város társadalmi életében nagy tekintélynek és népszerűségnek örvend. A Tisza István Tudományos Társaságának alapító tagja, a Csokonai-körnek választmányi tagja. Első ízben törvényhozó. A vidéki kereskedelmi és iparkamarák küldötték be a felsőházba.

Séthi Antal (*bicskei*), államtitkár. 1873 ápr. 14-én született Bicskén, Fehérmegyében. Jogi tanulmányainak befejezése után, Budapesten bírósági szolgálatba lépett,

ahonnan 1897-ben az igazságügyminiszteriumba rendelték be. Itt a nemzetközi, a törvényelőkészítő és a felügyeleti osztályokban működött, később a nemzetközi, bírósági, valamint a közjegyzői és ügyvédi felügyeleti osztályok államtitkára lett.

Nemzetközi tanulmányai alapján megírta az „Utmutató a nemzetközi jogsegély terén“ című kézikönyvét. 1908-ban megbízást kapott a bűnügyi nyilvántartásnak országos szervezésére és az Országos Bűnügyi Nyilvántartó Hivatal felállítására után ennek igazságügyi osztályát vezette, majd e hivatal felügyelője lett. Részt vett a polgári perrendtartással kapcsolatos bírósági ügyviteli szabályoknak s az igazságügyi szervezetet érintő számos jogszabálynak, köztük a bírói és ügyészi státusról szóló törvénynek megalkotásában. 1918 óta szerkesztője az Igazságügyi Közlönynek és melléklapjainak. Közreműködésével készült művek: Hármass mutató a magyar igazságügyi irottjog forrásairól; Igazságügyi elzők kézikönyve; A bírósági ügyvitel szabályai; Büntetőjogi Határozatok Tára; Polgári jogi határozatok tára.

Shvoy Lajos, székesfehérvári róm. kath. megyéspüspök, a felsőház tagja. 1879 márc. 9-én született Budapesten. A gimnázium első hat osztályát a budapesti II. ker. kath. főgimnáziumban végezte, azután Esztergomba került, mint a küsszeminiárium, majd a nagyobb papnevelőintézet növendéke. Teológiai tanulmányainak elvégzése után, mint hitoktató 1910-ben a fővárosba került. A következő év július 13-án szentelték pappá. Ebben az időben kezdte meg Mailáth püspök inspirálására Solymossy Oszkár és Krywald Ottóval együtt a Regnum Marianum ifjusági mozgalmat és az agilis Shvoy Lajos lett az intézet első tanulmányi felügyelője. Shvoy főképen az ifjusági kongregációs mozgalmakból vette ki kezdetben a maga részét és a Regnum Marianum kongregációnak központi intézője volt. 1910-től a budapesti ágostai evangélikus gimnázium katolikus tanulóinak, 1918-ban pedig a VI. ker. Munkácsy-utcai főgimnáziumnak lett hittanára. A kommün után a biboros-hercegprimás megbízta a Regnum Marianum egyházközség megalapításával és szervezésével, amelyet oly nagy sikerrel végzett, hogy mikor 1924-ben a plébánia végleges megalapítására került a sor, a főváros közgyűlése egyhangulag őt választotta plébánosává. Mint ilyen, megindította a nagyszabású templomépítési akciót, mely most már befejezéshez közeledik. Egyik megindítója volt a katolikus cserkészetnek és az ifjúsággal való foglalkozás vezette a szociális tevékenység felé is. A Regnum Marianum egyházközség élén mintaszerű munkaságot fejtett ki ezen a téren, különösen a szegénygondozásban és a gyermeknyaraltatásban, valamint az egyházközség nagyszabású gyermekotthonának létesítésében. Igen nagy sulyt fektetett a liturgikus mozgalomra és a lelkigyakorlatok ügyére. Az ifjusági irodalomban is tevékeny részt vett a „Zászlónk“ hasábjain és nagy agilitással szerkesztette a Regnum Marianum egyházközség értesítőjét. 1927 június 20-án nevezte ki a pápa Prohászka Ottókar örökébe székesfehérvári püspöknek.

Siegescu József dr. (*krassószékási*), volt országgyűlési képviselő. 1873 aug. 29-én született Székáson, Krassó megyében, egyszerű román családból. A belényesi gör. kat. gimnáziumban tanult, majd mint papnövendék a lugosi egyházmegye szemináriumában, később pedig a budapesti központi papnevelőben tanulta a teológiát. Budapesten teológiai, kánonjogi és filozófiai doktorrá avatták. 1895-ben budapesti hitoktató, 1897-ben a lugosi gör. kat. egyházmegyében püspöki titkár, 1898-ban a budapesti V. ker. főgimnázium magyar és latinszakos tanára lett. Az irodalmi életben is ismertté tette nevét, sok cikke és tanulmánya jelent meg fővárosi és románnyelvű vidéki lapokban. Első munkáját 1896-ban adta ki: „A magyarországi románok szent uniója“, majd később megjelentek, így „Desoftei metropolita, mint költő“, „A román helyesírás története“. Művei a román irodalomban jeles nevet szereztek neki. Tanulmányaival szerzett érdemeiért Ciocan János halála után 1911-ben a budapesti egyetemre a román nyelv és irodalom tanárává nevezték ki s többször töltötte be az egyetem dékáni tisztét is. Egyházi pályáján is előhaladt, 1915-ben pápai prelátus lett. Országgyűlési képviselővé 1909-ben választották meg az oravicabányai kerületben. Régi kerülete az 1910-iki képviselő választásokon újra a parlamentbe küldte. Mint a munkapárt tagja az 1918 októberi összeomlásig szorgalmas tagja maradt a Háznak. A közélet terén szerzett érdemeiért megkapta a magyar nemességet s az udvari tanácsosi méltóságot is. Évek óta tölti be a magyarországi románajkuak érdekében működő kormánybiztosságot. Az egységspárt listáján lett 1926 decemberében a pesti északi kerület pótképviselője. 1927-ben egyetemi tanári állásából nyugalomba vonult.

Sigmond Elek, műegyetemi ny. r. tanár. 1873. febr. 26-án született Kolozsvárott. Középiskoláit Kolozsvárott végezte, majd a József műegyetemen, Budapesten vegyész-mérnöki oklevelet szerzett, később pedig a kolozsvári egyetemen megszerezte a bölcsészeti doktorátust a matematika-természet-

tudományi fakultáson. Tanulmányainak befejezése után Nagybányára ment az ottani bányahivatal vegyikémelőjébe dolgozni, innen Kolozsvárra került, hol édesatyja nagyipari vállalatánál az üzemi igazgatást vette át. Magyaróváron az orsz. m. kir. növénytermelési kísérleti állomáson működött 1905-ig, ekkor meghívták a műegyetemre tanárnak, azonban előbb külföldi tanulmányuttra küldték és egy évet Amerikában, egyet pedig Európában töltött és a mezőgazdasági kémiát és a kémiai technológiát tanulmányozta. 1908-ban kinevezték műegyetemi rendkívüli tanárrá, majd 1910-ben rendes tanárrá. 1917-ben a földmívelésügyi minisztérium felkérésére az országos kémiai intézet vezetését is elvállalta. 1905 óta tagja a Magyar Tudományos Akadémiának. 1917-ben a földmívelésügyi minisztérium kebelében megalakított Központi Talajjavító Bizottság elnökévé is kinevezték.

Sigmond Emil (*kisenyedi és alsó-szentmihályfalvi*), h. államtitkár. 1874 jan. 29-én született Kolozsvárott. Jogi tanulmányait Budapesten elvégezvén,

1896-ban a kereskedelemügyi minisztérium szolgálatába lépett, ahonnan 1907-ben az állami munkásbiztosító hivatalhoz osztották be. 1918-ban nevezték ki miniszteri tanácsossá. 1920-ban a népjóléti és munkaügyi minisztériumhoz nevezték ki és ott 1922-ben h. államtitkár lett. 1927-ben vonult nyugalomba. Nyugalombavonulásáig — 1907 óta — szerkesztette a Munkásbiztosító Közlöny című hivatalos lapot. Számos közgazdasági tárgyú cikket és tanulmányt irt. Önállóan megjelent műve: Az acetylenipari rendeletek és jogszabályok gyűjteménye.

Sigray Antal gróf (*alsó- és felsősurányi*), országgyűlési képviselő. 1879-ben született Iváncon, Vas megyében. A középiskolái elvégzése után a budapesti tudományegyetem jogi fakultását hallgatta, majd filozófiai tanulmányokat folytatott Angliában a Stony

Hurs College-ben. Hosszabb külföldi tanulmányutja során bejárta Európát, Északamerikát és megfordult Afrikában, Indiában és Egyiptomban is. 1904-ben főrendiházi tag lett. A háboruban a 3. huszárezrednél teljesített szolgálatot, mint százados s több kitüntetést szerzett. Résztvett a háborus országgyűlés főrendiházi ülésein, gyakran szólalt fel a viták során s több ízben rámutatott a külügyi és hadügyi kormányzat hibáira. A Károlyi-uralom alatt egy ideig Magyarországon tartózkodott, majd Svájcba menekült, a kommün kitörésekor pedig Bécsbe ment és résztvett az ellenforradalmi komité működésében. A Peidl-kormány bukása után jött haza. A Friedrich-kormány dunántúli főkormánybiztossá nevezte ki. Állásáról 1921 februárjában lemondott s munkásságát teljesen a nyugatmagyarországi kérdésre fordította. Ekkor választotta meg képviselőjévé a körmendi kerület. A Teleki-kormány felkérésére ismét elfogadta a nyugatmagyarországi főkormánybiztosi állást. Mint Nyugat-Magyarország főkormánybiztosának, jelentékeny része volt ama helyzet megteremtésében, mely lehetőségessé tette a kérdésnek Magyarországra nézve kedvező megoldását. Nézete szerint azonban Sopronnak és környékének megtartásánál többet is lehetett volna elérni. Ebbeli álláspontját s általában a nyugatmagyarországi kérdésben vallott felfogását az első nemzetgyűlés 1922 január 19-i ülésén elmondott nagyhatású és történelmi érdekességű beszédében fejtette ki, amelyben rövid, de markáns vonalakkal megrajzolt képét adta a nyugatmagyarországi felkelési mozgalomnak. A politikai élet homlokterébe az 1921-iki októberi események alkalmával lépett. Néhai IV. Károly királynak az országba való visszatérése után azonnal hozzája csatlakozott, amint megérkezéséről tudomást szerzett s ettől a pillanattól kezdve állandóan a király rendelkezésére állott. A király Nyugat-Magyarország kormányzójává nevezte ki. Ő Felségét nem is kísérte el útjára, hanem Sopronban maradt a nyugatmagyarországi helyzet megmentésére. Október 25-én Szombathelyen

hivatalos helyiségében letartóztatták és Budapestre szállították, ahol 1922 január 4-ig a kir. ügyészség foglya volt, mely felségsértés címén indított ellene eljárást, anélkül, hogy a nemzetgyűlés mentelmi jogát felfüggesztette volna. Később a nemzetgyűlés, mikor mentelmi ügye a Ház plénumában tárgyalás alá került, igazolta a kormány magatartását. Kiszabadulása után lovasias elégtételt kért Bethlen István gróf miniszterelnöktől és Bánffy Miklós gróf külügyminisztertől azon kifejezések miatt, amelyekkel a király ittléte alkalmával tanusított magatartásáért a kormány kiadásában megjelent „Fehér könyv“-ben („IV. Károly visszatérési kísérletei“) illeték. Bánffy Miklós gróffal január 13-án pisztolybárbajt vívott, a miniszterelnökkel való affér jegyzőkönyvi elintézését nyert. Keresztény ellenzéki programmal választották meg másodsor is Körmenden, 1922-ben. Egyik főerőssége a legitimisták harcias szárnyának. Ismételten hosszabb időt töltött Zita királyné lequeitói udvarában. A kormánnyal szemben a második nemzetgyűlés egész tartama alatt éles ellenzéki álláspontot foglalt el. Egyike ama kevés ellenzéki képviselőnek, aki az 1926-iki választásokon egyhangulag kapott mandátumot. Most is a körmendi kerület küldte az országgyűlésbe pártonkívüli ellenzéki legitimista programmal.

Simon András dr., országgyűlési képviselő. 1889-ben született Fehérvárcsurgón. A középiskolát Pápán végezte, majd a berlini és budapesti egyetemek jogi és közgazdasági fakultását hallgatta. Budapesten szerezte meg a jogi- és államtudományi doktori diplomát. Anyanyelvén kívül a német és a francia nyelvet beszéli. Tanulmányutjai során megfordult Németországban, Franciaországban, Olaszországban, Ausztriában. 1915—1917-ig mint ügyvédjelölt működött a fővárosban, majd a székesfehérvári törvénytudományi tanács elnöke lett. 1921 januárjától Székesfehérvárott működött, mint gyakorló ügyvéd. Közszerelése 1918-ban kezdődött, amikor megkezdte Fejérmegyében a kiscsárdák és a földműves munkások

pártjának községenkénti megalakítását és egyidejűleg vezette e pártok megyei központját. Ezt a munkásságát a tanácsköztársaság alatt is folytatta s a bolsevisták ismételtlen fogságba is vetették. Résztvett a megyei életben. Számos jogi és közgazdasági értekezése, valamint tanulmánya jelent meg többnyire a hetilapokban. Elsőizben tagja a törvényhozásnak. A lovasberényi kerület választotta meg egységespárti programmal.

Simon Elemér, vitéz, főispán. 1875 nov. 18-án született Sopronban. Tanulmányait elvégezve, Budapesten a jog- és államtudományok doktorává avaták, majd ügyvédi oklevelet szerzett. 1897

óta állott Sopron vármegye szolgálatában előbb mint t. b. szolgabíró, azután pedig, mint tisztügyész. Később Budapesten nyitott ügyvédi irodát. Nagyobb tanulmányutakat tett Angliában, Francia- és Németországban, ahol hosszabb időt töltött a közgazdasági viszonyok tanulmányozásával. 1910-ben a nagymartoni kerület nemzeti munkapárti programmal képviselőjévé választotta. A Házban, mint a véderőbizottság előadója, többször foglalkozott katonai kérdésekkel. A háboru alatt, bár katonai szolgálatra alkalmatlannak találták, önként teljesített szolgálatot, mint vöröskereszt főmegbízott, később a király érdemei elismeréséül kinevezte huszárhadnaggyá. Ezután bevonult a 34. közös gyalogezredhez s ennek kötelékében közel két évig teljesített a harcúterén szolgálatot. Vitéz magatartásáért megkapta a hadiékítményes Ferenc József-rend tisztikeresztjét a kardokkal, a III. oszt. vaskoronarendet, a III. oszt. katonai érdemkeresztet a kardokkal és még több más kitüntetést. 1922-ben, harcúteri érdemeiért, vitézzé avatták. Ugyanezen évben Sopron vármegye és Sopron sz. kir. város főispánjává nevezték ki. Mint ilyen sokat fáradozott a vármegye gazdasági és kulturális fellendítésén. Főispáni kinevezésekor mondott le a Magyar

Vöröskereszt főgondnoki állásáról s ekkor az egyesület tiszteletbeli alelnökének választotta meg.

Simon János, országgyűlési képviselő. 1880-ban született Nagyharsányon, Baranya vármegyében. Nagyharsányban és Németbolyon járt iskolába. 1910-től 1914-ig szülőfalujának bírása volt. Katonai szolgálataiért vas-éremkeresztrel tüntették ki. Nagyharsányi kisbirtokát valóságos mintagazdasággá fejlesztette, fajboraiért a millenáris- és a pécsi

országos kiállításon elismerő oklevéllel tüntették ki. Községe gazdasági és társadalmi életében kiváló szerepet játszik. Elnöke a Baranyamegyei Gazdasági és Hitelszövetkezetnek, Nagyharsány község társaskörének, régi tagja a helyi függetlenségi pártnak. Baranya felszabadulása után, 1921-ben választották meg először kigazdapárti programmal Siklóson. Itt kapott mandátumot 1922-ben és 1926-ban is, legutóbb egyhanguan. Az egységespártnak tagja.

Simonyi-Semadam Sándor dr., volt miniszterelnök. 1864 márc. 23-án született Csesznekben, Veszprémmegyében. Középiskoláit és egyetemi tanulmányait Budapesten végezte és itt is avatták a jog- és államtudományok doktorává. Tanulmányai befejezte után Budapesten nyitott ügyvédi irodát. Nagyobb tanulmányutakat tett Európában, Észak-Amerikában, Afrikában és legutóbb Indiában. 1901-ben a német-ujvári kerület mandátumát nyerte el a néppárt programjával. Ez a kerület küldte az országgyűlésbe az 1906. és 1910. évi választásokkor is. A Károlyi-kormány idején teljesen visszavonult a politikai élettől. A kommün alatt kétszer is letartóztatták és öt hétfig fogságban tartották. A diktatura bukása után a Keresztény Nemzeti Egyesülés pártjához csatlakozott. E párt programjával választotta meg 1920-ban Mezőkövesd az első nemzetgyűlésbe képviselőjévé. Huszár Károly lemondása után miniszterelnök volt

1920 márc. 16-tól 1920 jul. 19-ig, amikor Teleki Pál gróf kormányelnöksége következett. Ezen idő alatt folytak le a tiszántuli választások, amelyeknek befejezéséig vállalta csak a miniszterelnökséget. A nemzetgyűlésnek, miniszterelnökké történt kinevezetéséig, alelnöke volt. Mandátuma lejártá után visszavonult a politikai élettől.

Simontsits Elemér (alsó és felsőkerompai), a felsőház tagja. 1869 jan. 1-én született Bölcskén, Tolnamegyében. Egyetemi tanulmányait Budapesten végezte. 1892-től fogva Tolna vármegye szolgálatában állt, amely vármegyének alispánja, majd főispánja volt. 1913 június havában a bonyhádi választókerület, mint a nemzeti munkapárt tagját, országgyűlési képviselővé választotta, 1914 április havában a képviselőház alelnöke lett. A világháború elejétől egészen az Esterházy-kormány kinevezéséig, mint a gróf Tisza István elnöke alatt álló Országos Hadsegélyező Bizottság ügyvezető alelnöke működött. 1916-ban a Szent István-rend középkeresztjével tüntette ki I. Ferenc József, kinek temetésén a magyar országgyűlést báró Jósika Samu főrendiházi elnökkel együtt képviselte. IV. Károly megkoronázásakor belső titkos tanácsossá nevezetett ki; 1917 januárjában a szövetséges hatalmak parlamenti elnökeinek berlini összejövetelén, valamint Pless-ben, II. Vilmos császár főhadiszállásán, a magyar parlamentet képviselte, amely alkalommal a császártól a porosz királyi korona-rend I. osztályát kapta. A képviselőház alelnöki tisztéről, gróf Tisza Istvánnal történt megállapodása értelmében, 1918 október 22-én lemondott. Visszavonult a politikától, bár a kommunizmus bukása után azon fáradozott, hogy az ellentétek kiegyenlítésével egyesítse a pártokat a mérséklet és megértés szellemében. 1927 jan. 22-én a kormányzó a felsőház tagjává nevezte ki.

Sipeky Sándor, volt országgyűlési képviselő. 1857-ben született Klobusicon, Trencsénmegyében. Pályáját, mint joggyakornok kezdte meg a trencsényi törvényszéknél, később megyei szolgálatba lépett. Nyugalomba vonul-

va birtokán gazdálkodott. 1889-ben Csacán választották meg szabadelvűpárti programmal képviselőnek, 1892-ben és 1896-ban a várnai kerületben lett képviselő, a következő két ciklusban pedig az illavai kerület mandátumát nyerte el. 1910-ben is ez a kerület választotta meg országgyűlési képviselővé, munkapárti programmal. A háboru alatt hosszabb ideig, mint miniszteri biztos működött. Meghalt 1929 jul. 20-án.

Skerlecz Iván báró, volt horvát bán. 1873. jul. 31-én született Poroszlón, Baranyamegyében. Régi horvátországi eredetű nemesi családból származik. A

jogot Pécsen és Budapesten végezte el, majd 1896-ban állami szolgálatba lépett. A miniszterelnökségen működött, ahol 1911-ben miniszteri tanácsossá nevezték ki. 1911–1912-ben a kabinetirodában, mint a magyar ügyek elő-

adója Daruváry Géza osztályfőnököt helyettesítette. 1913-ban a király horvát-szlavonországi királyi biztossá nevezte ki s egyuttal megkapta a belső titkos tanácsosi méltóságot. 1913 novemberében Horvát-Szlavon és Dalmátországek bánja lett, 1917 júniusában azonban lemondott. Azóta visszavonult minden politikai szerepléstől.

Slachta Margit, volt nemzetgyűlési képviselő. 1884 szept. 18-án született Kassán, régi lengyel eredetű nemes családból. Kitünő nevelésben részesült,

nemcsak elméleti, de gyakorlati irányban is. Kalocsán végezte el a polgári tanítónőképzőt. Ott hallotta először beszélni Farkas Edith alapítványi hölgyet, kinek előadásai mély benyomást gyakoroltak rá és nagy lelkesedést

keltettek benne a gyakorlati lélekmentő munka iránt. Egy esztendeig Győrben tanított a polgári leányiskolában, azután a budapesti II. kerületi tanítónőképzőnél működött pár hónapig. Ebben az időben találkozott Korányi Sa-

roltával, ki akkor a katolikus munkásnők szervezésének előkészítésével volt elfoglalva. Korányi megismertette vele a katolikus szociális munka elemeit és irányelveit, majd lehetővé tette, hogy Németországban, 1908-ban, szociális kurzust végezzen. Bár a körülmények alakulása folytán Slachta Margit pályája más irányt vett, az e téren tett tanulmányai oly mélyen bevésődtek lelkébe, oly nagy megértést és együttérzést fakasztott benne a dolgozó osztályok, főleg a nők szociális nyomorusága, hogy az működésének egyik tengelyévé lett. 1920-ban Budapesten megválasztották az első nemzetgyűlés tagjává s ő volt a Házban az első nőképviselő. Parlamenti első felszólalását és indítványait is a munkásosztály asszonyai érdekében tette. Mikor Farkas Edith megalapította a Szociális Misszió Társulatot, annak legelső tagjai sorába lépett. Lángoló buzgalommal vett részt a Társulat minden szociális és karitativ munkájában, szerkesztette lapját és agitált az ország minden részében az igazi keresztény és szociális eszméért. E működése révén megismerte az országot, rengeteg megfigyelést és tapasztalatot gyűjtött ugy a társadalomban, mint a lelkek világából. Legutóbb nagy tanulmányutat tett az Amerikai Egyesült Államokban.

Soldos Béla dr. (*runyai*), főispán. 1881 jan. 11-én született Alsóvályon, Gömör megyében. Jogi tanulmányait Eperjesen, Budapesten és Kolozsvárott végezte. Tanulmányait elvégezvén, államtudományi doktorrá avatták, majd Gömör vármegye szolgálatába állott. Itt fokozatosan előrehaladva rövidesen aljegyző, majd vármegyei főjegyző lett s később már mint alispán-

helyettes működött. 1922-ben szolgálatlételtre a belügyminiszteriumba rendelték be. 1924-ben nevezték ki Borsod-Gömör-Kishont közigazgatásilag egyesítet vármegyék főispánjává, nemsokkal azután pedig Miskolc város főispánja is lett, de e tisztéről

1926-ban lemondott. Munkássága elismerésül többször részesült kitüntetésben s megkapta a kormányfőtanácsosi címet is.

Solymosy Jenő báró (*loósi és egervári*), volt főrendiházi tag. 1873 jun. 12-én született a sopronmegyei Eszterházán. Apja 1895 jun. 25-én kapta a bárói méltóságot. Gazdasági iskolákat végzett s miután a 12. dzsidás ezredben eleget tett önkéntesi kötelezettségének, gazdálkodni kezdett. Dorogháza, mátramindszenti, szuhai, kisteregyei és zagyvapálfalvai birtokán, de főképpen kisteregyei birtokán él. 1905 máj 22. óta tagja volt a főrendiháznak egészen az 1918 októberi forradalomig. A budapesti társadalmi életben nagy szerepet visz. Az örökösjogu családok választottjaként szerepel a felsőházi póttagok között.

Solymosy Lajos báró, volt országgyűlési képviselő. 1865 jan. 18-án született Sütörön, Sopron megyében. Tanulmányait Bécsujhelyen, Genfben és Sopronban végezte, majd a magyaróvári akadémián gazdasági oklevelet nyert. Közpályáját Arad megyében kezdte meg, ahol ő volt az első vármegyei mezőgazdasági bizottság elnöke. 1896-ban és 1901-ben Borosjenő választotta meg képviselőjévé, szabadelvűpárti programmal. 1905-ben a választáson kisebbségben maradt s akkor a főrendiházban foglalta el helyét. 1910-ben nemzeti munkapárti programmal a borosjenői kerület ismét képviselőjévé választotta. Meghalt 1928 aug. 27-én.

Solymosy László báró, volt főrendiházi tag. 1861-ben született Győrött. Tanulmányait elvégezvén, kisküküllőmegyei birtokán gazdálkodott. A család 1895-ben kapta a magyar báróságot a főrendi tagsági jogosultsággal. Meghalt 1918 máj. 9-én.

Solymosy Ödön báró, volt országgyűlési képviselő. 1866-ban született Eszterházán, Sopron megyében. A magyaróvári gazdasági akadémiát elvégezve, hosszabb ideig tartózkodott külföldön, majd önkéntesi évét szolgált le és megszakításokkal 1910-ig tényleges katonai szolgálatot teljesített. 1901-ben a felsőlővi kerület választotta meg képviselőjévé, 1910-ben pe-

dig Sopron város mandátumát nyerte el, munkapárti programmal. Meghalt 1915 máj. 19-én.

Sombory Lajos (*nagyzsombori*), volt főrendiházi tag. 1848 ápr. 14-én született Magyar-nagyzsomboron, Kolozs-megyében. A kolozsvári egyetemen jogi tanulmányait befejezve, egyideig mint t. b. főjegyző működött a megyénél, apja halála után pedig átvette a családi birtok vezetését. Cs. és kir. kamarás. 1886-ban a bánffyhungyadi kerület országgyűlési képviselővé választotta. A király 1897-ben nevezte ki a főrendiház élethossziglan való tagjává. Meghalt 1920 jan. 28-án.

Somogyi Béla dr. (*felsőpulyai*), volt nemzetgyűlési képviselő. 1894 dec. 4-én született Nagyváradon. Középiskoláit és jogi tanulmányait Budapesten végezte s itt szerezte meg az ügyvédi diplomát is. A fajvédőpárt megalapításában Gömbös Gyula mellett tevékeny részt vett s e párt programjával választották meg időközi választáson, 1925 októberében Letenyén nemzetgyűlési képviselővé. A Házban többször felszólalt az akkoriban kipattant frank-üggyel kapcsolatban. Egyike volt azoknak, akik meg akarták akadályozni, hogy a fajvédőpárt az ellenzéki blokkhoz csatlakozzék.

Somogyi István dr., volt nemzetgyűlési képviselő. 1888 febr. 29-én született a borsódmegyei Cserépfalun. Egyetemi tanulmányait Kolozsvárott végezte. 1917-ben megalapította és szerkesztette a „Gyöngyös és Vidéke” című politikai hetilapot. 1918-ban ügyvédi diplomát szerzett. A kommunisták még a proletárdiktatura előtt üldözni kezdték, 1919 febr. 16-án

saját lakásán megtámadták és véresre verték, úgy, hogy több hétig súlyos betegen feküdt. A diktatura idején pedig már április 6-án fogságba vetették. Május 5-én, mikor a kommunisták Gyöngyösről elmenekültek, őt ott felejtették s így megszabadult a tolvábbi szenvedéstől. A csehek által megszállott területre menekült ekkor

és csak a diktatura bukása után tért vissza. Az első nemzetgyűlésbe a hatvani kerület küldötte be. Mandátuma lejártá óta nem vállalt politikai szerepet. Azóta inkább irodalmi téren működik. Sajtó alatt áll két kötetes munkája: A szabadkőmivesség igazi arca. Gyöngyösön folytat ügyvédi gyakorlatot.

Somssich Adolf gróf, volt főrendiházi tag. 1839 szept. 21-én született Sternbergben, Csehországban. Eleinte a katonaságnál szolgált, majd somogy-megyei birtokán gazdálkodott. Meghalt 1919 dec. 11-én.

Somssich József gróf dr. (*saárdi*), volt külügyminiszter, felsőházi póttag. 1864 dec. 19-én született Grácban. Jogi tanulmányait elvégezve, doktorrá avatták. 1888-tól 1893-ig a belügyminiszteriumban fogalmazó volt, majd nőül véve Szögyén Marich Kamillát, birtokán gazdálkodni kezdett. 1898-ban lépett diplomáciai szolgálatba. Hosszu ideig teljesített a genuai főkonzulátuson szolgálatot, majd mint követi attasé a berlini követségre került. 1899-ben megkapta a kamarási méltóságot, 1906-ban követségi tanácsossá nevezték ki. Berlinből 1911-ben Párisba helyezték át s itteni tartózkodása alatt nevezték ki rendkívüli követ és meghatalmazott miniszterré. 1914 végén visszavonult csóri birtokára s gazdálkodással foglalkozott. A kommunizmus bukása után a Friedrich-kormány-nak 1919 aug. 27-én, mint külügyminiszter tagja lett s egészen 1920 márc. 15-ig maradt a miniszteri székben. Azután Rómába ment mint követ és meghatalmazott miniszter s 1925-ig a vatikáni követség ügyeit vezette. Móri birtokán él visszavonultan. Az örökösjogu családok választottjaként szerepel a felsőházi póttagok sorában.

Somssich László gróf (*saárdi*), a felsőház tagja. 1874 máj. 8-án született Grácban, Stájerországban. Jogakadémiát és gazdasági akadémiát végzett, az előbbi Pozsonyban, az utóbbit Magyaróvárott. Tanulmányainak befejezése óta szászkavári, somogy-megyei birtokán gazdálkodik. Egyike az ország legtekintélyesebb agrárius vezetőembereinek s legkiválóbb gazdáinak. Az

OMGE és a Magyar Mezőgazdák Szövetkezetének elnöke. A háború alatt a Haditermény Részvénytársaság elnöke s 1917—18-ban az Osztrák-Magyar Bank főtanácsosa volt. Az 1920. évi neuillyi béketárgyalásokon, mint mezőgazdasági főmegbízott vett részt a magyar delegáció munkálataiban. 1914-től 1918-ig tagja volt a régi főrendiháznak. Az utolsó évtizedben agitálásával nagy lendületet adott a gazdátársadalmi mozgalmaknak. Az OMGE-ben elhangzó beszédei kimagasló eseményei a közgazdasági életnek. A genfi világgazdasági konferencián, 1927-ben, Magyarország egyik képviselője volt.

Somssich Miklós, a felsőház tagja. 1876-ban született a somogy megyei Saárdon. Középiskoláit a piaristák budapesti főgimnáziumában végezte, azután Budapesten jogot hallgatott, Magyaróváron pedig a gazdasági akadémiát végezte el. A gazdasági akadémia befejezése után saárdi birtokára ment gazdálkodni és 1899 óta vezeti gazdaságát. Somogy vármegye életében jelentékeny részt vesz, elnöke a somogy megyei Gazdasági Egyesületnek és a Somogy megyei Takarékpénztárnak. A vármegye törvényhatósági bizottságában vezetőszerpet visz és a felsőházba is Somogy vármegye törvényhatósága küldte be.

Somssich Tihamér gróf, volt országgyűlési képviselő. 1877 szept. 3-án született a somogy megyei Kadarkuton. Az érettségi letétele után katonai szolgálathoz lépett és

1901-ig a 16. huszárezred kötelékébe tartozott, amikor is, mint főhadnagy megvált a katonai szolgálattól. 1906-ban a szalántai kerület választotta meg képviselőjévé függetlenségi és 48-as párti programmal. 1910-ben újra elnyerte régi kerülete mandátumát. A világháború kitörésekor nyomban bevonult katonának s ezredével harcolt Szerbiában, Galiciában, Oroszországban és az olasz fronton. 1915 januárjában részt vett az uzsoki harcokban

s később a lucki áttörésnél. 1917-ben, az Esterházy-kormány alatt kinevezték Selmec és Bélabánya főispánjává. A proletárdiktatura letörése után néhányad magával megalapította a Magyar Királyság Pártját. Több kereskedelmi és ipari vállalat elnöke és igazgatósági tagja s mint ilyen intenzív közgazdasági munkásságot fejt ki.

Soós Károly vitéz (bádoki), volt honvédelmi miniszter, a felsőház tagja. 1869-ben született Nagyszebenben. Atyja ezredes, az egykori cs. és kir. 2.

gyalogezred parancsnoka volt. A nagyszebeni evangélikus főgimnázium elvégzése után a bécsújhelyi katonai akadémia növendéke lett, majd csapatszolgálatot teljesített. Főhadnaggyá történt kinevezése

után bevezényelték a hadiiskolába. A háború előtti években különböző parancsnokságoknál és csapattesteknél szolgált vezérkari, illetőleg parancsnoki beosztásban. A világháború kitörésekor a 4. hadsereggel vonult hadba és Auffenberg tábornok mellett működött, mint a hadseregpáncsnokság vezérkari osztályának főnöke. 1914 októberétől 1915 március végéig a Pflanzler-Baltin hadsereg vezérkari főnöke volt s jelentős szerepet vitt a Kárpátok és Bukovina védelmének irányításában. 1915 márciusában az 1. tiroli császárhadosztály vezérkari főnöke lett s annak élén az oroszok, majd az olaszok ellen harcolt. 1915 augusztusában a 33. gyalogdandár parancsnokává nevezték ki s a Doberdóti védelmezte. 1916 júniusában a Dél-tiroli harcoló 11. hadtest vezérkari főnöke lett s e minőségében működött 1918 tavaszáig, mikor is a 33. gyalogdandár parancsnokságát vette át s azt vezette a háború végéig. Rendkívül eredményes és bátor magatartásáért a hadikitüntetések egész sorában részesült. Tulajdonosa a Lipótránd hadiékítményes és kardokkal díszített parancsnoki keresztségnek, a hadiékítményes II. osztályú vaskoronarendnek, kétszer adományozott hadiékítményes II. osz-

tályu katonai érdemkeresztnek, a Lipót-rend lovagkeresztjének, a kardokkal diszitett III. osztályu katonai érdemkeresztnek, az ezüst és bronz signum laudisnak, a II. osztályu német vaskeresztnek, a török félholdnak stb. Az összeomlás után visszavonult, majd a kommunizmus alatt résztvett a szegeci ellenforradalmi szervezkedésben, később pedig a nemzeti hadsereg vezérkari főnöke lett. E minőségében rendkívüli nagy érdemeket szerzett a hadsereg megszervezése körül. 1920 januárjában hadügyi államtitkárrá, három hónappal később pedig honvédelmi miniszterré nevezték ki. 1920 júliusáig vitte e tárcát, amikor megvált attól s a kaposvári, majd a pécsi katonai körlet parancsnokságát vette át. Baranya és a déli határok felszabadulásakor a déli végek vezénylő tábornokaként működött s az ő csapatai vultak be a felszabadult területekre. 1922 tavaszáig maradt e beosztásában, majd a honvédfőparancsnoksághoz került, ahol a szabályzatok összeállításának munkájában vett részt. Lelkes sportbarát, akinek különösen az evezősport fejlesztése terén vannak nagy érdemei. 1927-ben a felsőház tagjává neveztetett ki.

Soós Zoltán dr. (sóvári), volt főispán. 1864-ben született Homonnán, Zemplén vármegyében. Tanulmányait a bécsi Teréziánumban és a budapesti tudományegyetemen végezte. Közpályáját a belügyminiszteriumban kezdte meg. 1905-ben nevezték ki Bereg megye főispánjává, ez állásában azonban csak rövid ideig maradt, mert már 1906 februárjában, mikor az országyűlést feloszlatták, lemondott. A kormány eljárását helytelenítette s ezért távozott helyéről. Mint a munkapárt tagja nagy tevékenységet fejtett ki a párt vidéki szervezeteinek felállítása és kiépítése körül. A háboruban önként jelentkezett katonai szolgálattételre.

Söpkéz Sándor dr., országyűlési képviselő. 1866 szept. 20-án született

Brádon, Hunyadmegyében. Déván végezte középiskoláit, azután a József-Műegyetemen gépészmérnöki oklevelet nyert s éveken keresztül külföldön folytatta tanulmányait. Mint a Máv. elektromos osztályának főnöke, elsőnek foglalkozott az országban a vasutak villamosításának gondolatával. Később a Vasuti és Hajozási Főfelügyelőség élére került, majd 1908-ban műegyetemi ny. r. tanár lett. A villamos vasuti vontatásnak és energia-gazdaságnak az ország határain túl is ismert kiváló szakértője. Az ország legnagyobb villamos távvezetékei az ő tervei alapján készültek (Dorog—komáromi, Szászvár—mázai stb.). A Talbot-centrale ügyben a kormány szakértőjeként szerepelt. 1910-tól az összeomlásig Vajdahunyad munkapárti képviselője volt. 1927 április 29-én választották meg Enyingen, Dréhr Imre lemondása után egységspárti programmal országyűlési képviselővé.

Spett Ferenc dr., ügyvéd. 1873 jan. 14-én született Budapesten. Középiskolai tanulmányait Budapesten végezte, az egyetemet Budapesten és

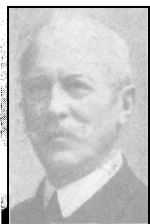
Bécsben hallgatta. Az ügyvédi vizsga letétele után, 1898-ban nyitott ügyvédi irodát Budapesten. 1915 januárban vonult be katonai szolgálattételre, mint honvédhuzár százados. A főváros politikai életében nagy szerepet visz.

A munkapárt tagja volt s most, mint az V. ker. egységspárt egyik vezetője fejt ki érdemes tevékenységet. A székesfőváros törvényhatósági bizottságának tagja. 1923-ban a kormányfőtanácsosi címmel tüntették ki.

Springer Ferenc dr., volt országyűlési képviselő. 1863 okt. 15-én született Budapesten. Itt végezte tanulmányait is. 1890-ben nyerte el az ügyvédi oklevelet s azóta, mint gyakorló ügyvéd működött a fővárosban. Több, mint két évtizede, hogy állandóan élénken részt vett a főváros életében, mint bizottsági tag. 1884 óta foglalkozott politikával. 1913-ban Budapesten időközi választáson, alkotmánypárti program-

mal országgyűlési képviselővé választották. Munkássága elismerésül többször részesült kitüntetésben. 1918-ban megkapta a m. kir. udvari tanácsosi méltóságot. Meghalt 1920 okt. 29-én.

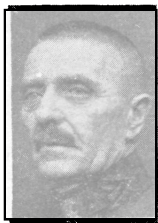
Spur István, volt kormánybiztos. 1858 febr. 14-én született Gelsén, Zala vármegyében. Középiskoláit elvégezve, a budapesti József műegyetemen szer-

zett mérnöki oklevelet. 1886-tól 1892-ig kikötőépítéssel foglalkozott, majd nagyobb szabású malomépitkezéseket vezetett. Ő készítette el Balatonföldvár fürdőtelepének terveit és a Felső-Duna szabályozási terveit

is. 1920-tól 1928-ig balatoni kormánybiztos volt, aki gazdasági és idegenforgalmi téren fejtett ki különösen nagy munkásságot. Munkássága elismerésül kapta meg 1927-ben a gazdasági főtanácsosi címet. Irodalmi téren is nagy munkásságot fejtett ki, a napi sajtóban megjelent tanulmányain és cikkein kívül több önálló művét is kiadta.

Sréter István, volt honvédelmi miniszter, nemzetgyűlési képviselő. 1867-ben született a nógrádmegyei Cserhátsurányban. A bécsújhelyi katonai akadémia elvégzése után 1898-ig a közöshadsegregben szolgált, ekkor átlépett a honvédség kötelékébe. A háború kitörésekor a 17-ik honvéd gyalogezreddel ment a harctérre, mint zászlóalj parancsnok, 1915-ben már ezred-

parancsnokká nevezik ki, 1916-ban dandárparancsnok lett. Végig küzdött a kárpáti harcokat, volt az orosz, román, szerb és olasz fronton. A harctéren, ahol 50 hónapot töltött, vitéz magatartásáért igen sok kitüntetést kapott, köztük a hadiékítményes Lipót-rend tisztikeresztjét, a II. és III. osztályú vaskoronarendet a kardokkal s még számos más kitüntetést. Ezenkívül soronkívül léptették elő ezredessé is. Az összeomláskor nyugdíjba

ment. Ő szervezte meg a dunántuli ellenforradalmat. 1919 ápr. 24-én börtönbe zárták, feleségét a forradalmi törvényszék elé állították, két katonatiszt fia pedig a tolnai ellenforradalom után, amelynek aktív résztvevői voltak, Szegedre menekült. Az első Teleki-kormányban a kormányzó honvédelmi miniszterré nevezte ki és tábornokká léptette elő. Az első nemzetgyűlésen a tolnamegyei szini kerületet képviselte, kisgazdapárti programmal.

Staub Elemér, ny. h. államtitkár. 1877-ben született Budapesten. Tanulmányai befejeztével, 1898-ban pénzügyi szolgálatba lépett és működését a

budapesti m. kir. adófelügyelőségénél kezdte. 1899-ben a honvédelmi minisztériumba került, hol több osztályban dolgozott s 1922-ben mint h. államtitkár ment nyugdíjba és visszavonult csömöri birtokára gazdálkodni.

1923-ban az Országos Mezőgazdasági Kamara igazgató választmányi tagjává választotta. Még számos egyesület és intézmény vezetőségében foglalt helyet. Tiszteletbeli tagja a Magyar-Lengyel Kereskedelmi és Iparkamarának, az 1925—1927-ben Lengyelországban folytatott kontingens tárgyalásokon a kiküldött magyar delegáció vezetőjeként szerepelt. Nagy szakirodalmi működést fejtett ki s különösen mezőgazdasági kérdésekkel foglalkozott. Munkásságáért többször részesült magas kitüntetésben.

Strausz István dr., országgyűlési képviselő. 1865-ben született a gömörmegyei Barka községben. Középiskoláit Rozsnyón, a jogot pedig a budapesti tudományegyetemen végezte s itt avatták jogi és államtudományi doktorrá. Pályáját a belügyminisztériumban kezdte meg, 1886-ban. Innen 1891-ben a Legfőbb Állami Számvevőszékhez hívta meg Gajzágó Salamon elnök. Gyorsan haladt előre, csakhamar osztálytanácsossá, majd tanácsossá nevezték ki. 1917-ben a másodelnöki székbe került, 1918-ban pedig a Legfőbb Állami Számvevőszék elnöke lett. A

Ferenc József-rend, a Vaskoronarend s a hadiékítményes Vöröskereszt-diszjelvény tulajdonosa. 1920-ban vált meg az elnöki állásától és mint nyugdíjas, több jótékony intézmény vezetését vállalta. Az államháztartásról, valamint a budget- és zárszámadási jogról több tanulmányt írt. A közigazgatási tanfolyamon a közjog előadója volt és ugyanakkor, amikor az állami számvevőszék másodelnöki tisztét is felajánlották neki, a budapesti tudományegyetemre is meghívták az államháztartástan tanáranak. Hosszu ideig tagja volt az államszámviteltani államvizsga-bizottságnak. Társadalmi téren már fiatal korában jelentékeny szerepet vitt s pályája kezdetétől részt vett a köztisztviselők szervezkedésében. Nagy szerepe volt a Köztisztviselők Szövetkezetének megalapításában, melynek több éven át másodelnöke volt. A háboru idején megszervezte és vezette a Mária-kongregációk hadikórházát, valamint a szegény hadbavonult katoná családapák gyermekeinek napközi otthonát. A törvényhozásnak első ízben a második nemzetgyűlés idején volt tagja, melyben a marcali kerületet képviselte pártonkívüli ellenzéki programmal. A nemzetgyűlés tartama alatt dr. Csernoch János bibornok-hercegprimás javaslatára XI. Pius pápa a Nagy Szent Gergely Lovagrend parancsnoki keresztjével tüntette ki. Közismertek érdemei a katolikus egyház alkotásaiban. Többek között az ő nevéhez fűződik a Szent Domonkos Rend budapesti zárdájának és templomának megépítése. Nagy része van abban, hogy az Irgalmas Rend, a Kegyes Tanító Rend, a Collegium Marianum, a Szent Anna Collegium és a Mária Kongregáció új székházat kaptak a fővárosban. Az országgyűlésbe régi kerülete, a marcali-i kerület küldötte be pártonkívüli ellenzéki programmal.

Stubenberg József gróf (*gutenbergi*), volt főrendiházi tag. 1865 máj. 27-én született Székelyhídon. Tanulmányait elvégezve, családi birtokán gazdálkodott. 1904-ben vette feleségül Gudenus

Paula bárónőt, aki később csillagkeresztes hölgy lett.

Sümegei Vilmos, volt országgyűlési képviselő. 1864 ápr. 4-én született Sümegyen. Tanulmányait elvégezvén, hirlapíró lett és több lapnak volt munkatársa. 1893-ban Holló Lajossal megalapította a „Magyarország“ című politikai napilapot, melynek kiadóhivatali igazgatója lett s e tisztét a mai napig is betölti. Alapítója a kiadóhivatali tisztviselők egyesületének, amelynek később elnökéül is megválasztották. 1904-ben a gyergyószentmiklósi kerület országgyűlési képviselője lett s ezt a kerületet képviselte az 1918. évi összeomlásig. A függetlenségi párt harcaiban mindig élénken részt vett s az országos agitációnak egyik fardadhatatlan intézője volt. A forradalmak óta visszavonult minden politikai szerepléstől.

Sütő József, volt nemzetgyűlési képviselő. 1881-ben született Budapesten. Iskolái elvégzése után a kőművesmesterséget tanulta, 1897 októberében szabadult föl. 1898-ban külföldi utra indult. Egy évi vándorlás után Pozsonyba került, ahol csakhamar alelnöke lett az ottani építőmunkás-szakegyletnek, majd a pozsonyi Szakszervezeti Tanács tagja, valamint a szociáldemokratapárt vezetőségének tagja lett, amely tisztségét 1904 jan. 1-ig töltötte be. 1904-ben visszakerült Budapestre, ahol az építőmunkáskongresszus a szövetség ügyvezető alelnökévé választotta meg. 1914 óta tagja a szociáldemokratapárt választmányának. A szociáldemokratapárt választmányára egyhangu határozatával a végrehajtó bizottság elnökévé választotta. Sok esztendeig építésvezető is volt, de ebben a minőségben is a munkások ügyét szolgálta. A pártmozgalomban is hosszu esztendőket töltött részt vesz. Munkatársa az „Építőmunkás“-nak. A második nemzetgyűlésen a budapesti északi lajstromos kerület egyik szociáldemokrata mandátumával foglalt helyet, melyre Peyer Károly lemondása folytán, mint megválasztott pótképviselő hivatott meg.